Ivy i její rodiče. Měli tohiž ve vsi provdánu
i druhou dceru u Michalů v č. 18.
Vašek s Annou měli dvě dcery. Starší Anny
se vdala na Horaou a mladší Marie vyšla
dovdala ekonomickou školu a macuje jako
účetní v JZD. Provdala se za Dufka z Hra-
kova, který macuje v Holýšově.

č.16 – U Čadů

dalším

Podle pořadí jmen v první gr. knize je za Lesy uveden
Urban Zambous. Ve druhé knize jsou již uváděni za sebou
Tomáš, Urban a Štěpán Čadové a na přelomu 18. a 19. stol.
Šimon Herian. Tyž se objevuje ve 3. gr. knize na počátku
19. století. V seznamu k roku 1838 je jmenován
Jan Krejsa. V kolekové knize je jako předchůdce Jana
Pelíška je nám dalším známý dědek Čadrje Jan Jufka,
též zvaný z Horní Kamenice, o níž bylo hovořeno v č. 41.
(U Sazamů). Dcera Jana Jufky Karie dostala dům
a provdala se za Jana Pelíška z Vráňov. Toho dědka
Čadrje (Jufka) jsme už jedy znali. Byl dosti čilý
a když Čadů drželi chorné býky, vodil je kvůli pověstem
v boce mu dalo osudným. Býk ho kopl a vlastní rukou toho
zemřel. Měl přezdívku „mordvesse."
Čadů dvůr byl výměrově asi 22 ha ve vsi největší. Za
tuto majetek byli Čadů relativně a podle toho byli i ve
vsi respektováni. Již za našeho mládí měli všechny budovy
ve dvoře zděné a dosud vydržené. „Děkuji-li se, u Čadů",
to bylo něco. I děti byly dost vychovány. Jana Karie
Pelíškovi měli tři děti: Karii, Jenka a Boženu. Vroce
1923 je postihlo veliké úmrtím Boženy, která se měla
vdávat za stavitelského doktora Václava Egra. Karie
se provdala za klatovského hoteliera Kaila. Ten brzy
zemřel a Karie se provdala podruhé za sklenáře
Čermáka v Čečovicích. Obě manželství byla bezdětná.
Dvůr převzal Jeník, který si vzal za ženu dceru
od Špalzů z Vráňov.
Když Karie v Čečovicích podruhé ovdověla, stáli

[illegible] se k ní do Čečovic přestěhovali, aby jí pomáhali v hospodářství. Ani po roce starý Čada spadl s fůrkama, těžce se zranil a zemřel. To bylo asi v letech 1931–32. Pak se do Čečovic přestěhoval ještě i s rodinou a hospodařil v Hlohovřešťech obrachtoval. Přišla okupace, Čečovice se staly součástí „říše" a Němci Jeníka i s rodinou vyhnali. Dali mu asi pár krav, nějaké nářadí a slámu, vyvezli mu to na hranice nad Stříbrnicí a odtud mu to pomohli hlohovřešťští sedláci přivézt domů. Jeník musel začít znovu hospodařit v Hlohovřešťech. Pořídil pole z pronájmu, doplňoval stav dobytka a měl to těžké. Vlasta s matkou a dcerou Marií se nastěhovaly do druhé (výměnkářské) části domu, kde žily až do smrti.

Jeník měl tři děti: Jeníka, Božku a Jitku. Jeník se ožení do Chotěšov, Jitka (Anna) se provdala do Čečovic za vdovce hodných ohňů a sama dělá účetní v JZD Koloveč. Tajilkova usedlost se stala Božka, jež měla dceru Jitku. Později se provdala za Josefa Březníka z Pocinovic, mnohého Čadu, který Jitku adoptoval a Božka se provdala za Volfgánka z Přirozec. Tito žijí u Čadů a mají 2 děti.

O starém Jeníkovi říká Josef Bouc, že se jako první sedlák ve vsi stal ~~zakl~~ spolužakladatelem JZD a po jeho sloučení se vedoucím družstvem po roce, se stal jeho prvním předsedou.

č. 17 - U Matějů

...ujeme-li v první gruntovní knize pořadí usedlíků, ...l by být roku 1678 na dvoře u Matěje Prokop Soukup. ...druhé knize je v pořadí po Pádovi uveden rod Korbů. ...Linha již v č. 17 uvádí Josefa Chmelíče a seznam ...1838 též Jiřího Chmelíče, snad téhož, ač už zmíněná ...kupecké knize je Jiří Chmelíř uváděn jako předchůdce ...Jiřího Roubala. Chmelíř měl tři dcery. Nejstarší Kačenka ...dala do Klocšora, dcera Karla do Butoré a třetí ...na Matějoje se provdala za Jiřího Roubala ze Starého ...u Němčic a dostala dvůr, k němu mělo 16 ha ...emků. Jirka s Hanou měli 4 děti. Nejstarší Karla ...provdala do Plejna, Václav se údajně oběsil na šlíře ...ihelně, Božena si vzala pivovarského sládka ...Kerklíně a nejmladší Jirka dostal dvůr. Vzal si za ...ženu Annu Korborou od Kříže z roku 63. Jirka ...Annou mají tři dcery. Nejstarší Karla vystudovala ...konomickou školu a dělá účetní v JZD. Provdala se ...Božka z Kerklína a odstěhovali se do Plzně, kde ...manžel pracuje ve Škodovce. Druhá dcera Hana ...vystudovala zdravotnickou školu, byla sestrou v ne- ...mocnici a dálkově vystudovala zubní mechanika. ...provdala se za inženýra a odstěhovala se. Třetí Jirka ...také vystudovala zdravotnickou školu, jako sestra ...pracovala v Chebu, kde se provdala a usadila. ...Jirka jsou doma v dědinodu.

Chalupy.

Č. 18. - U Michalů

dříve u Klůkařů - nyní u Herianů

Tíchý gruntovní kniha uvádí na chalupě č. 18 jména Ondřeje Štengla a nak Jakuba Laketa Herianovi. Tehdy byla chalupa ještě ani dřevěná. Rašek Kvasničku v urbáru z r. 1838 uvádí, že na chalupě byl Jan Poslední a že se tam říkalo u Klůkařů. V kapli kronice je jako hrobníka Josefa Toupala jmenován František Poslední. V č. 59 u Truhlářů uvádí Josef Zouc, že tam žila stará „moha", matka Káči Votrubové. Tato moha prý dříve sydlela u Michalů. Její syn Honza měl za manželku Marii Landskotorou z Podčus, které říkali „Spaldovka". Tento Honza prý postavil chalupu u Michalů na zděnou. Chalupu nendržela nodaljí Josefa a Barce Toupalorým - Michalíků z č. 10. S Josefem mříčl na chalupu i jeho otec Jiří matkou také Barborou. Starý šel sloužit do dvora v Hříčích, nonědadž prý byl ještě dosti čilý a jezdil tam s roly. Ze dvora dosluhoval i deputát. Měl 4 dítě. Nejstarší Josef koupil Michalů (Klůkařů) chalupu, nak byl ženíček, který si vzal Kopečkovu dceru Barunku, s níž dožil v Holýšově. Pak byly ještě dvě dcery Božena a Anny. Mám tak hocha povědět, že jedna z nich i s dětmi žila po smrti starých také u Michalů v sednici a jedna z těch dětí, Anynka, sloužila u mé tety v Plzni a myslím,

Na nějaký čas bydleli též u Rozínáčků v č. 60.
Ta Anynka se v Plzni mordala za čišníka, který
měl pak restauraci v Lidovém domě v Plzni-Doubravce.
Josef Michalů se ženou Barkou z Podčerer měli tři
děti. Josef maaoral v dolech ve Rtyních.
Dědicem chalupy byl nejstarší syn Pepík, vyučený
truhlář. Oženil se se sestrou starší sestrou Lexové,
Hashackou z Ovjezdce. Po válce osídlili v Horšově.
Jeho sestra Anda se mordala do Podčerou za hornika
Josefa Havlíka.
Nejmladší Hilada se vyučila modavačkou, dálkově
vystudovala ekonomickou školu a nacuje jako účetní
v jednoty v Horšovském Týně. Mordala se za učitele,
Václava Hciana z Krchleb, mého spolužáka ze studií
na domažlickém gymnasiu. Da Pepíka koupili
chalupu, tvrde se ve vsi vzali a chalupu zrekonstruovali
a přikoupili k ní zahrádku za chalupou.

č. 19 - U Martínků

První jméno na chalupě č. 19 lze zjistit ve 3. gruntovní knize a je to Adam Stahl, uvedené s letopočtem 1828. V kvaternících seznamu z r. 1838 už je na chalupě rod Procházků. Také 3. gr. kniha uvádí po Stahlovi Jakuba Procházku a Kvasničku jinno Procházku. Procházkové se ve 2. gr. knize objevují na dvoře u Pecháčků, sa i u Pinclů před Toupaly. My hledáme pomatečné dědka Martínků, který byl obecním kaimým, sluhou a bubeníkem a jmenoval se také Kuba. Bývalo hornětem, také dělal v lese a nakonec byl tím obecním sluhou. Měl 4 syny a dceru. Nejstarší Jirka se oženil do chalupy č. 40. Byl ve vsi prvním dělníkem kamenem. Druhý Honza dostal chalupu, vzal si Káču Valentýc z Černné. Byl také hornětem. Měli malý krámek se smíšeným zbožím, který vedla Káča do r. 1919, kdy jej převzalo Západočeské konzumní družstvo a prodavačkou byla nadále Káča. Třetí syn Jakuba Procházky Josef mířil ve válce o nohu a jako raněný invalida dostal trafiku a bydlel v sedmičce u Rozinářků než si postavil se ženou Martou chalupu č. 70. Čtvrtý syn Vencl, též hornět si vzal Hanu Hudáskoje a postavili si chalupu na Hrabách. - Sestra těchto čtyř bratří se vyvdala mimo obec.

Martínků - Honza s Káčí - měli dvě dcery, Hanu a Jeníka. Marie dostala chalupu a provdala se za Pepíka Kvasničkoje - Bernklana, kterého pocházejícího ze Škodova.

Jemík vystudoval domažlické gymnasium a stal se
učitelem. Žije v důchodu v Plzni a Chudenicích,
kde učíval na měšťance a má odtud manželku.
Pepík s Karlí měli 3 děti. Nejstarší Pepík se jako
malý chlapec utopil v rybníce za chalupou. Dcerka
se provdala do Štěhor a Jemík dostal chalupu.
Vzal si Vendulku Adámkovou ze Stýčkovic, jejíž
matka pocházela z Hlohovčic z č. 23 - u Pindů.
Jemík pracuje v Holýšově a jeho manželka v ple-
tárně v Kdyni, mají 2 dcerky. Starý Pepík už
zemřel.

Č. 20 — Kovárna

Na kovárně ode dávna žil a kovářil rod Kokošků
z něhož pocházeli Kokoškové na č. 22 (u Kadlečků),
na č. 33 u Kovářů (u Hrbáčků) a na č. 46
u Hájků. V gruntovních knihách jsem kovárnu ne-
našel, poněvadž neměla vlastní pozemky. V sčíta-
cím kvartýrově je uvedena jen Kokoškův kovárna.
Posledním kovářem v ní byl František Kokoška, o němž
bylo podrobně pojednáno na str. 81–85. Kovárnu zakou-
pil Karel Parlík – chrastil a od něho Pepík Bernklau,
který u Kadlínků a ten kovárnu zboural.

Č. 21 – U Chrastilů

Na chalupě u Chrastilů se v 19. století připomíná
Matěj Kaynar a po něm Jakub a Anna Kovných. O
tom již vypráví Josef Bouc a říká, že měl asi 1 ha
půdy a Kuba obhodoval s nadry. Chalupu dostala
dcera Žofka a provdala se za Karla Parlíka. Parlík
byl původně horníkem a měl s Žofkou početnou rodinu.
Koupil také po Šnycharovi chalupu č. 44 a asi po 4
letech ji prodal staršímu Hájkovi. Pak koupil dům
v Hořicích a na chalupě zůstala Žofka. Po krátkém
a nepříjemném sedlačení dům v Hořicích prodal
a koupil starou kovárnu po kovaři Kokoškovi. Původ-
ní chalupa byla odstavena dceři Kateřině, která se prov-
dala za Josefa Sazamu (Ježíška) z Chalomic. Ti po
létech usídlili v Hořicích. A když Sazamovi zemřeli a
Kateřina se odstěhovala, přenesl chalupu syn Karel
a starou kovárnu prodal Řepíkovi Kaštánkovje (Ber-
klanovi) a ten ji zboural. – Kateřina v Hořicích vdo-
věla, když Řepík tragicky zahynul pádem z Baktoru
pod Bránou.
O dcerách Parlíků je také známo, že měli hříčata, jež
těhem brzy zemřela. Druhá dcera Parlíků se provdala
za Jakla a usídlili v Hájku u Věrušů. Třetí Anežka se
vdala za Řezníka z Pichna a usídlili v Lelově u Skoa
Další dcera Zdeňka je provdána za kováře Křepela
v Hostouni. Jejich má Konopíka z Krchlov. Ta je
hodorák a její dcera maluje v pletárně v Kolově.
Karel je na chalupě, má ženu Čermné a maluje jako
malíř v Hořicích. Mají tři děti. Syn Karel vystudoval

průmyslorku a je ženat ve Staňkově. Dcera Hau
se provdala do Hlohoré a druhá dcera je vdaná
za Faita ve Staňkově. Fajt je traktoristou, ma
JZD a Anežka, jeho žena je modavačkou. Sy
v Chrastíčí.

Č. 22. U Kadlečků

Chalupa již nestojí a její číslo má nová vilka Koláčků za Konopišťe č. 61. Chalupa stála mezi Pinduli č. 23 - dnes prodejna jednoty - a Benešovským č. 28. Ve 3. gr. knize jsou na chalupě č. 22 uváděni Anna Kozová a rak Jan Kokoška. V seznamu z r. 1838 je Josef Rambous. Je možné, že Kokoška byl po Rambousovi, pořadí v kanovské kronice je jako předchůdce Josefa Kaase, rodáka z Puclic, uváděn Kokoška. J. Bouc uvádí, že naposledy žádal Kadlečkovic, mad Kokoškovou, která se oběsila. Kaas byl zedníkem a měl asi 1 ha půdy. Rodina byla postižena tuberkulosou. U Kadlečků - Kaasů měli 8 dětí. Nejstarší Marie se provdala za Čeneka se, mistra v zámečnické dílně a strojního topiče u Krejčů v Kanovské. Syn Josef se vyučil obuvnictvím, řemeslo nedělal a jezdil v Praze s tramvají. Václav se vyučil u Krejčů zámečníkem a později byl garážmistrem ČSAD v Kanovské. Matka zemřela na tbc, rovněž syn František, dcera Anna a syn Karel v 15 letech. Otec se oběsil a doma zůstal 12 letý Rudolf a 9 letá Anežka. Rudolf se po osvobození stal obchodníkem ČSLA a domek se stodolou prodal Karlovi Chrastilovi, který domek zboural a ponechal si stodolu na svém hřišti. Anežka je vdaná v Praze.

č. 23 – U Pínclů.

Chalupa byla v r. 1978 zbořena a na jejím místě se staví nová prodejna jednoty, dosud umístěná v č. 24, bývalé Krejčů chalupě.
Podle 3. gr. knihy žil na chalupě v 1. pol. 19. století Jakub Toupal. Seznam kvartiérů chalupu neuvádí. Z pozdějších let byla na chalupě bába Pínclů – Anna Pinclová, vdova po Jakubu Pinclovi. Pinclové jsou v min. století uvedeni na chalupě v Kubalíku č. 2 a přišli prý z Černné. Bába měla asi 2 ha půdy, byla velmi pracovitá a žila skromně. Chalupu předala synu Josefovi, hornímu se rytmi, pozdější na kaolince v Horní Jíze. Josefova první žena brzy zemřela a zůstaly po ní dvě děti Pepík a Amynka, která vyprovázela bába, když se Josef podruhé ozenil. Pepík se vyučil elektrikářem, žije z důchodu v Plzni, kde řídil elektrárnu. Amynka sloužila u sedlářů a provdala se k Adámkorům do Stříčkorie. Její dcera Kendulka je provdaná v Kartínku č. 19. Starý Josef si vzal jako druhou ženu Kanu Kubánoje a měli spolu ještě osm dětí. Ze všech dětí zůstala nakonec na chalupě slabomyslná Růženka s ovdovělou matkou. Po matčině smrti byla Růženka dána do ústavu, kde je o ni dobře postaráno.
Z druhého manželství nejstarší Vašek se vyučil sedlákem a zemřel na „zauzlení" střev. Po něm byla vdána, která se provdala a s manželem bydlili v Kůňovicích za Domažlicemi.

Další, Miloš, si vzal vdovu v Kamenici a pracoval v dolech. Jednou se opil, jel vlakem a když vystupoval, spadl pod vlak a ten mu ujel nohu. - Láďa byl také hornikem, oženil se někam k Sušici a pracoval pak jako topič u ČSD. Karel se vyučil zahradníkem. Řemeslo nedělal, oženil se s vdovou v Stankově a pracuje jako traktorista v Státních silnicích. Nejmladší Libuše se vdala do Stankova za sedlářův vnuka, který tam pracuje v komunálních službách.

č. 24 – U Krejčů

Nyní je v chalupě jsedlina jednoty. Chalupa byla původně asi jako chalupa Michalů dejmeláčníckou, či věnnou chalupou na Kalějů gruntě, podobně jako chalupa Kubalíků na gruntě Sedláků. Ve 3. gruntovní knize je na přelomu 18. a 19. století uváděn na chalupě jakýsi Kyrut. Josef Bouc, který se v chalupě narodil, vypráví: Můj dědeček jmenoval Kadlec (rozuměj dědeček po matce). Byl krejčím a pocházel z Těšovic. Sice strýc ještě tehdy neměl, všechno šil ručně. Odtud i nynější jméno u Krejčů. Moje matka, rozená Kadlecová, se provdala za Josefa Bouce z Podčeres v r. 1900. Tehdy byla u nás ještě dřevěná chalupa, před jejímiž okny stávaly dvě velké lípy. V r. 1901 nynější chalupu postavil stavitel Petr Vacík ze Skaličkov. Bratři mojí matky Franta a Venca bydleli s bábou až do ožení u nás v sedničce. Franta si vzal Karii Kubánovic a bydleli pak u Karic sestry, Kláči, v sedničce u Kubalíků č. 2. Když Franta nastoupil na rálce, bydlela Karic se synem Láskem v jedné místnosti v pastýřce než se provdala podruhé za Martina Adámka a spolu si pak postavili domek č. 68 u rybníka na drahách. – Venca se oženil s Kamilou Hájkovic a bydleli napřed v sedničce u Klenců č. 42 než pořídili Hájků chalupu.
Bylo u nás 6 dětí. Marie je vdána v Plzni, Božena provdaná Sazamová je v Kvačicích, Vlasta je vdána v Chotěšově, Anynka se provdala za Masného, hornika, bydlí za rálky v Hlohovčicích u Bombiši a nyní jsou v Chotěšově. Bratr Vašek, klempíř, zemřel, když si postavil chalupu v Josefově č. 26.

Č. 25 a 52 - U Machů

- také u Roučků, nyní u Kalinů a Lišy Machoje

Ve 3. gruntovní knize je chalupa č. 25 uvedena jako majetek obce. Václav Svatníčků se v seznamu z r. 1838 o chalupě nezmiňuje. Josef Zouc říká, že domek č. 52 postavil Moldán, který měl v něm malý krámek. Moldán byl pocházel z Lesů dvora. Václav Mayer uvádí už na č. 52 Josefa a Barboru Machových. Josef byl krejčí a byl bratrem Antona Machka ženatého v Nových. Jeho manželka je vdova Barbora Machová, jež pocházela z Vídně. Měla také v č. 52 krámek s koloniálem. V č. 25 bydlívali podnájemníci (také učitelé ze Sviné, je známo i jméno Gabriel, jejichž synáček jako první z III. třídy domažlického gymnázia). Stará Machová byla ve vesnici vážnou ženou, poněvadž se vyznala v bylinách a dovedla v různých případech úrazů a onemocnění poskytnout první pomoc a pomoc. - Machů měli tři dcery. Marie se provdala do Kolovče, Reza si vzala Jakuba Toupala od Kubánů a dostala chalupu č. 52. Ve druhé chalupě pak bydlela stará matka s nejmladší dcerou Bedřiškou, také svobodnou jako matka. Bedřiška se provdala za Antonína Roučku, železničáře z Hlohové a dostali domek č. 25. Roučkovi byli bezdětní a Bedřiška po desetiletém manželství zemřela. Roučka se odstěhoval do Staňkova, kde se znovu oženil s vdovou po zastřeleném Karlu Heilanovi (Bláhů z Černné)

Srow část chalupy č. 25, prodal Rezině a Kubovi
Kuřeti. — Jakub s Rezou měli dvě děti. Jakub byl
horníkem a později pracoval na meliorační a příležitostných pracích. — Syn Jaroslav, velmi nadaný a
znalý chlapec, vyučil se čalouníka vystudoval
průmyslovku, vstoupil do armády a je nyní vysokým
důstojníkem ČSLA. Dcera Kuřata se provdala za
zámečníka Václava Kalinu ze Skýčkovic. Kalinovi
mají 2 syny a přistavěli na chalupě patro. Stará
Reza už zemřela, Kuba dosud žije ve své chalupě

č. 26 – U Bouců
– dříve u Karla Puclenoků."

Popisné číslo 26 mělo původně na rohu původního domu Serbusů, než si postavili stavení č. 35. Stávalo podle Horejších stavení. Václav Kayer v kronice mluví o čísle 26 jako zbouraném chalupě. Nyní má tedy toto číslo zámním domek Josefa Bouce u rybníka ve dra-hách. Ten o něm říká: Domek postavil stará Puclen-ka, dalej Šlefl, nynějšího Jaroslava děd, a to v le-tech 1929-30. Domek pak předal synu Karlovi, kte-rý měl ženu Boz Královcovou, z Hradiště. Karel Bouce žil jako jeho otec a v r. 1945 odstěhoval v Horšovském Týně, kde bydlel až do smrti. Po jeho odchodu bydlel v domku Václk Krejčů, bratr Josefa Bouce, nynějšího majitele, a to v jedné místnosti – ženat s Andou Perčíno –. Ve druhé místnosti bydlel hlohovečtý kovář, Josef Tesař z Pichlna. Po nich bydlel v domku Petrík Puclenoků, bratr Jaroslava. Petrík byl ženat s Kačenkou od Dekanů. Tito bydlí nyní v Plzni. Domek pak koupil po smrti svého bratra Václava, Josef Bouc – Petrík Krejčů. Sám pochází od Krejčů č. 24, kde narodil a bydlel i se ženil s Barčou Šleflů (Barčiných – Klenduů č. 47). Měl s ní 2 dcerky. V roce 1943, ještě v Krejčů, Barča tragicky zahynula – uhořela. Petrík se pak ožení podruhé s Barčí sestrou Karin, s níž měl 4 děti. Byl vyučen sedlářem a čalouníkem, pracoval ve Ško-dovce a po válce nastěhoval jako placený funkcionář do Stodu, kde byl do r. 1957. Pak přešel na OV KSČ ve Stodu, kde byl do r. 1957. Pak přešel na STS nejprve jako sedlář a pak jako kádrový

Ivacovník. Od r. 1960 byl tajemníkem MNV v Hlob
a v letech 1964-71 předsedou MNV Sibřice. Nyn
žije ve své chalupě jako důchodce a pomáhá v zed
JZD. Jeho žena pracuje doma v JZD, kde prac
v živočišné výrobě od založení družstva.
Vychovali 6 dětí. Nejstarší dcera Vlasta má o
školu a pracuje ve vědecké knihovně v Plzni, druh
je knihovnou v Holýšově, třetí je vdána v Čern
pracuje v JZD, syn vyučený kovotvář bydlí v Čer
a pracuje v Holýšově, dcera Zdeňka je vdan
v Otročíně a pracuje v optice v Domažlicích a
nejmladší syn je u pohraničního útvaru SNB
v Praze.

Č. 27 - U Bendů.

-dříve „u Kundrů", pak „u Pešků".

Chalupa je mezi Hadaníků č. 29 a Ruclendů č. 31. Ve 3. gr. knize jsou na této chalupě jména Josefa a pak Jan Traxmandlové. V seznamu kvasničkově z r. 1838 není chalupa uvedena. V kronice r. Kolyera je tu Adam Bernklau a je uvedeno pochalupní jméno „u Hadama kopáčkoje". V naměti starých je na chalupě Marie Tourabová, řečená „Kundiorka". Ta modala chalupu již před prvním ráikou Václavu Peškovi, tesaři z Chroji, o němž je řeč u č. 7. Od Peška koupili chalupu Bendů, kteří bydleli v pastýrce. Starý Benda pracoval v lomu a říkali mu Pelíšek. Bendů měli jednu dceru Karičku, která se modala za Václava Kaše z Koloreče. Kaše brzy zemřel a zůstala po něm dcera, jež se modala za rozvedeného Josefa Šobra ze Sh-chor, kde žijí. Chalupa byla modána manželům Petrášovým z Černné. Tito rák bydlí trvale v Kelahozevsi u Třeboně.

č. 28 – V Beňově.

První zmínka o chalupě je v Berniklauově seznamu z r. 1838, kde jako majitel je uváděn Jiří Fejfarek. V gruntovních knihách jsem záznam o chalupě nenašel. Mayerova kronika uvádí Tomáše a Annu Fejfarkových. Tomeš byl hornikem. Rodina byla ležce postižena tbc. Nejdřív zemřel druhorozený syn Jaroslav, který dělal ve sklárnách v Holýšově. V prvním pátrá rodina hladem. Stalo se, že oba rodiče zemřeli ve stejný den, když mávě nejstarší syn Jan přijel na dovolenou z ráty. Josef Bouda vypráví: „Pamatuji ten smutný pohřeb, kdy na obyčejném kobáku byly za sebou položeny dvě rakve a za rozem šly dětí. Nejmladšímu Karlovi bylo 13 let." Pak na stejnou nemoc asi ve 20 letech zemřela dcera Kateřina. Chalupu převzal syn Josef. Honza se oženil do Kolořeč za Julinu Adámkovou. Žili pak v Horní Bříze. Josef měl jediného syna a ten zemřel stejně jako jeho matka na tbc. Starého Josefa našli doma mrtvého asi rok po synově smrti. Josefův bratr Karel si vzal Karlu Pepčinu a postavili si domek na archách.

Chalupa má dle jak 100.000 Kčs na hotovosti zdědil v té době žijící již jen bratr Václav v Horní Bříze. Ten pak prodal domek mladému Pepíkovi Kameně-Křištofovi a jeho ženě Kateřině od Kabánů z č. 65.

č. 29 – u Hadámků

Tich'gr. kniha uvádí na chalupě Kalíje a pak Michala Kristofa. V seznamu z r. 1838 č. 29 chybí. Víme však, že Michal byl otcem Jirky, jehož máme v paměti jako majitele Hadámkoje hospodářství za našeho mládí. Říkávali mu naši otcové „kanál." Měl manželku Karkýtu a asi 3 ha půdy. Vo rotním čase chodil také „na hadry." Hadámků měli 8 děvčat a syna Jirku, který letos (1979) jako už děda Hadámkoje zemřel.

Pamatujeme, že za první sv. války bydleli u Hadámků „Taliáni." Podrobně o nich píše V. Thayer v obecní kronice. Josef Bouc říká o nich shačně: Byli z Tridentu a přišli jako váleční uprchlíci z prostoru boje. Bydleli u Hadámků v jedné místnosti a byli to rodiče, 5 dospělých dcer a syn Johan – student. Děvčata vyšívala pro místní ženy. Starý otec zde zemřel a je pochován ve Staňkově. Po válce se vrátili domů. Těch uprchlických rodin bylo na okrese víc a měl všichni v Týně svého hlavního. A teď o těch Hadámkových dcerách: Nejstarší Regina se provdala za řezníčáře a bydleli někde v Plzni. Hana se vdala za Venela Machinkoje, hormíka a postavili si na drahách domek č. 72. Tichá Marie si vzala Kaisra z Bukoré a žili v Kaclových Karech. Anežka přišla v mládí o oko, sloužívala u Banášů ve Staňkově a vzala si v dobré Honzu Moldánoje, bydlícího v domku č. 70 na drahách. Barka se vdala za školníka Kirsa a bydlí v Plzni. Pak byla Julina, jež se provdala za Václava Brichníka a postavili si vilku na Křelovně hájence, jež má číslo Hoře cihelny – 38.

235 a

Stáziná se provdala za Josefa Kolínka z Čenov a koupili si domek ve Skaličce. Poslední kasetu má zednička a bydlí na Nové Hospodě u Plzně. - Jirka dostal chalupu a ožnil se s Bardou Klendu z č. 42. Mají jediného syna, který slouží u SNB, bydlí v chalupě po rodičích s manželkou, která dělá v JZD. Mají dva dědy. Stará Jirka zemřel náhle, když orodil ranku, kde jej našli.

č. 30 – U Hodlíků

Tíž gruntovní kniha říka, že na Hodlíku chalupě koncem 18. stol. hospodařili Michal a po něm jiný Karií Benklowových. Kvaměčka v seznamu z r. 1838 uvádí na chalupě jiného Lambouse, jméno, s nímž už jsme se setkali též u Kadlečků a to s Josefem a v době starší jako hospodářem u Čadů. Majerova kronika již uvádí jen Procházky a nic jsme a po něm opět Jana s Annou Procházkových. A toho posledního už naše generace znala a víme, že byl hornik a dudák. Hrával při muzikách a svatbách na pukla a toho prý po jeho smrti koupil srbický učitel Václav Altmann. Hodlíků měli asi 2 ha půdy a 6 dětí. Nejstarší byl Tomeš, který se oženil do Čermné. Pepík dostal chalupu Karie se vdala do Sibic k Buškovům. Jeník, zedník, je ženat v Kamenici. Další byla dcera Kany, provdaná za Rejthara u Čermenků v Sibicích. Nejmladším u Hodlíků byl Rudolf, též zedník, ženatý v Hlohoré. Pracoval později v Šamotce ve Slaňkově, kde jako důchodce dělá vrátného.

Pepík, dědic chalupy si vzal Tomšovy ženy sestru z Čermné, Anežku. Pracoval ve Škodovce, kde jezdil s lokomotivou v zahraničí domácí. Měli dvě děti. Syn Václav je v současné době vedoucím tajemníkem OV KSČ v Rokycanech a dcera Karie s manželem si adaptovali u Hodlíků ze stodoly domek, který má číslo staré kovárny – 20.

Č. 31 – U Puclendů

Ve 3. gruntovní knize a zároveň i v kvasničkové kniz-
ce z r. 1838 je na chalupě uváděno jméno Kono-
pík, a to Jiří a po něm ani vdova Konopíková.
Jako předchůdce Šteflových je v kronice
uváděn Vít Herian. V paměti mé generace je
na chalupě Kalej Štefl se ženou Káťou, jež pocho-
zela od Fajtů. Kalej dříve pracoval v lomech a
na stavbách, později se dal na hokynaření a
v tom setrval až do smrti. Ještě za svého ži vota
si postavil domek u rybníka na drahách č. 26,
kde nyní bydlí Josef Bouc.
Puclendů měli asi 1½ ha půdy a 7 dětí. Nejstarší
Luba, rovněž hokynář, zemřel ve 45. roce v Berlíně,
kde byl totálně nasazen. Káťa se provdala do
Plzně za malíře pokojů Krautmanna. Třetí Barka
se vdala do Nýřan. Pepík byl železničářem v Plzni
a měřičem ze Zeměchic. Kalej dostal chalupu.
Pak byla Nany vdána v Plzni a posledním byl Ka-
rel, o němž byla řeč u č. 26.
Kalej tedy zůstal na chalupě a vzal si ženu ze
Ziehora od Crachoučků. Postavil si nový chlívek
vpředu dvorka u silnice. Měli tři děti. Nejstarší
Josef se vyučil zedníkem a bylo o něm horečno
též u č. 26, kde nějaký čas bydlel. Dcera Anny
se provdala za zaměstnance výkupny Brichaina
z Černné a bydlí v Domažlicích. Nejmladší
Kalejův syn Jaroslav převzal po otci chalupu
a má manželku z Chudenic.

č. 32 – U Němečků

Objekt Němečků chalupy byl odkoupen V. Müllerem ze sousední chalupy č. 2, zbourán a na jeho místě postavena stodola nová k jiným účelům.
Původní chalupa se stodečkou byla vestavěna kdysi na pozemku dvora u Sedláků č. 1. a bylo na ní jméno jako u Sedláků a to též Bernklau. Těmi slavími je na chalupě pamatován již jiný Bernklau – jiřka Němečkoje. Snad to byla původně venkovská chalupa mohyna od Sedláků.
Němečků měli 2 syny, Ferdinanda a Jiřku. Ferdinand, myslím že byl mechanik, se usadil ve Staňkově, kde měl domek a v něm obchod s jízdními kolo, odstředivkami, šicími stroji a pod. – O Jiřkovi nevím. Němečků byli velmi macešští a skoupělivý lidé, jejich rok za hafíkou ke Staňkovu dalo jméno honu „za Němečkoje rotem".
Němečků prodali chalupu a na místě vystřídalo více majitelů. Po Němečkových to byl jelínek, pak světský čeloreč zahradník, od něhož pak chalupu koupil a zbavil V. Müller.

č. 33 U Kovářů

– u Perčínů, u Kuby Kováře, u Hrbáčků

Podle křestních listů a různých majetkových smluv, které vlastní nynější majitel Václav Hrbáček, byl od dávna na chalupě rod Kokošků. Ten první, František, přišel na chalupu (či si ji postavil) z Kokošků kovárny č. 20. Pak byl Jan a po něm zase František. Že byli kováři, o tom svědčí i šedna s kovářským nářadím, které našel Václav Hrbáček na půdě.
Ten poslední Kokoška měl 6 dětí. Nejstarší byla Káča, která se provdala za Jakuba Hrbáčka do domku č. 58 na hrázi u rybníka ve dvanáctech. Dále to byla Anna, provdaná za Jeníka do Černné. František měl převzít chalupu, ale padl ve válce, Václav, který se oženil ke Křížům-Volmutům č. 39 a také padl ve válce, Běťka se provdala do Kolovče a Marie si vzala Josefa Odvody od Moldánů č. 45.

Tak po smrti starých nebyl vlastně na chalupě nikdo. Víme však, že tam bydleli v sedmičce Pavlí Hadamičků a tam byla v mčamírnici a nad i v kuchyňce v nájmu rodina Josefa Kubáňů, když Václav Kubáňovic dostal chalupu. Ten Josef měl ženu Pepku z Klouzova. Po této Perce, jež ordovčla a měla několik děvčat – dcer, říkalo se chalupě také „u Perčínů." Odkaz chalupy po dlouhých nu- tazích padl na Káči z hráze. Chalupu pak dostal Káčin syn Kuba. I tam na hrázi se říkalo podle Káče Kováru – u Kovářů.

Kuba sloužil ve mlýně Pasece, kde také sloužila Pepka Škatů z vedlejší, kterou si Kuba vzal za ženu. Když se narodili dvojčata, bydleli Pepíčkovi v polovině a pak i ve staré kovárně. Hadamičkovi v té době zemřeli. Kuba pak začal pracovat u dráhy, kde setrval až do svého důchodu. Za války také nějaký čas hospodařil za Pepíka Jankoje. Kuba s Pepkou měli 3 děti. Syn Honzík si vzal Anny Procházkovou, dceru Pepíka z Chalupy a Pepky Rubalíkovic, kteří měli nový domek na drahách. - Dcera Anny se provdala za Pepíka Kopřivkoje z č.5, kde je o ní hovořeno. Chalupu již začala zvenovaným dostal syn Vena, který si vzal Káju Pinclovic. Tito naposled bydleli ve Fajfrově chalupě č. 63. Vašek, vyučený zámečník, pracoval celý život a dosud pracuje ve Škodovce. Káji jednoho syna Vaška, který vystudoval střední zemědělskou školu a také již ženat pracuje v Horšovském Týně. Káji po porodu onemocněla těžkým zánětem žil a odešla předčasně do důchodu. Poněvadž původně absolvovala zdravotnickou školu, stala se ve vsi ranhojičkou a ošetřovatelkou při první pomoci, jako kdysi stará Kachova, ovšem v novém pojetí. Byla za tuto činnost i vyznamenána. Je známou kuchařkou, zvláště na koláče a dorty, jež peče do mnohé svatby a příležitosti.

č. 34 – U Špičů

Před Jakubem Annou Vostrackým je v Kayerově kronice uváděn Jan Vostracký. Jakub býval cestářem a měl asi 3 ha půdy. Spolu s Hanou měli tři syny a dceru. Kejklíř Adam byl horníkem. Měl, jak se tehdy říkalo, zaprášené plíce a byl dán předčasně do invalidního důchodu. Hal se po Václavu Kayerovi obecním kronikářem a jak jsem měl možnost číst jeho záznamy, byl svědomitým a pro tuto práci nadaným zapisovatelem všech důležitých událostí v obci. Po založení JZD pomáhal dlouhou dobu jako první účetní. Adamův mladší bratr Vašek se vyučil bednářem a oženil se do Zahořan. Jeho hanče se provdala za Jirku z Chalupy č. 40. Nejmladší Ferda se vyučil zámečníkem, oženil se do Krchleb a celý život dělal ve Škodovce.

Adam, dědic událostí, se oženil s Růženou Traxmandlovou od Janků č. 12, měli dva syny Josefa a Václava. Starší Josef vystudoval zemědělské inženýrství, prošel funkcemi svého oboru a nyní již řadu let uplatňuje své zkušenosti ve funkci tajemníka OV KSČ v Domažlicích. Druhý syn Václav je elektroinženýrem a pracuje nyní ve funkci náměstka ředitele Kdyňských strojíren. Převzal po otci chalupu a jeho manželka je účetní JZD.

č. 35 – U Serjusů viz výše u č. 10.

č. 36 - U Rozínů

V Bernklauově seznamu z r. 1838 je jako majitel uváděn Josef Korba a Korba bude i u č. 40, z toho je vidno, že rod Korbů - byli na dvorech - vyřlan z původního dvora č. 13, když v nejstarším zatím dostupném soupisu z roku gruntovní hraničnímu dorfské knize z r. 1678 je Korba jen jeden.
V Kayserově kronice z r. 1922 je uváděn jako předchůdce dalšího Bečváče Josef Jíňť.
Celý Bečvář se z Rozínům říkalo z pověstné obce Hejná u Horažďovic nad hradem Rábím, kde prý honili v lese čerta se žebříkem, když on jim lezl po stromech v lese. Pro vysvětlení: Pán na Rábí si kdysi přivezl ze svých cest opici (ani šimpanze), a ten mu utekl do lesa, kde jej Hejnští uviděli, honili, chytli a utloukli, myslíce si, že je to čert. Odnesli to pak nohým výprasken a těžkými robotami.
Další pracoval většinou na objemných pracích, v lomech, na stavbě a opravách cest a pod. Později se dal na obchod dobytkem, měl asi 2 ha půdy a osm dětí. Také, jak pamatujeme, ani v r. 1926 vyhořeli. Byli však pojištěni. V r. 1945 se synem Jaroslavem vrátili v Horšově, ale po 4 letech se oba zase vrátili domů. Nejstarší dcera Marie se provdala do Podčus za hornika Nového - Pekára. Syn Václav je ředitelem kavárny v Kolíně. Syn Josef se vyučil obuvníkem, měl prodejnu obuvi „Baťa" v Žebráku a naposledy dělal

původ čeho tramvaje v Praze. Anda je prodávka v Otradčíně za Fr. Raška, zámečníka ve Škodovce. Anežka je také v Otradčíně a její muž Jan Abraháu je tamním tajemníkem MNV. Syn Raček se vyučil klempířem, provozoval dílnu řemeslo u Klementů ve Slaňkově a pak v komunálních službách. Vzal si za manželku Andu Sehnalovou od Bombšů č. 51. Jarda je ženat v Podvinných, má 5 dětí a jedna z jeho dětí dcera Jiřina dostala chalupu po dědečkovi v Rožíně, kde bydlí se svým mužem Jar. Princem z Černné. - Syn Kateřiny Ludvík měl za manželku dceru Raška Věnu ze Drah, tam se přiženil. Je vdovec. Nejmladší Rožínu dcera Jiřina Syla je prodávka v Praze a je už také vdovou.

č. 37 – U Kratkejch

– u Mužíka Kratkejch, u Šefců

Mayerův zápis o kronice uvádí na č. 37 Josefa Mužíka, kterého máme i mystarší v paměti, jak chodíval v holenkách. Od toho chalupu koupil (převzal či dostal?) Jirka Korba nocházející z chalupy č. 40. Chalupa za našeho mládí byla dost zachrnlá. Jirka si vzal za ženu Hanu, jež pocházela ze Stryčkovic a sloužila ve vsi u sedláků. Od něho oba jsem slyšel, že sloužila i u Pivoňů. O Korbů jsme mluvili u č. 10. Jirka byl také jedno období po V. Zemklanovi starostou obce. Korbů modali chalupu Josefu Šlefloví od Klenců č. 47, který si přivedl manželku ze Žichova. Její jednoho syna, který vystudoval průmyslovku a malíře v Holýšově. Bydlí v Podčervených a chalupu po rodičích proměnil v atelier. Je malířem a matérem a jeho práce získaly ocenění i na zahraničních výstavách jako laická díla. Zde v ateliéru také tráví všechen svůj volný čas. Za manželkou má dceru Helenu – Kačenky Pavlanu, a jednu vnučku – Šárku dědy Pavlanů Korka.

č. 38 – U Brichcínů

č. 38 bylo původně číslem staré sousedské cihelny. Domek-vilku si postavili před 2. světovou válkou na kočovném tramíku manželé Václav Brichcín, rodák z Dukové a Julina Hadámková, roz. Kryštofová z č. 29. Brichcín pracoval původně ve Škodovce, později prošel různými politickými funkcemi a naposled pracoval na „kontrole" v Holýšově. Byl posledním hlavním předsedou MNV před sloučením obcí v r. 1960. Zemřel v 58 letech věku na rakovinu. Domek přejala dcera Irena provdaná za Josefa Kozu z Černné. Jejich syn Václav studoval učitelství, studium nedokončil, stal se vychovatelem v ničovském střediska. Druhý syn Jan je lékařem v nemocnici v Domažlicích, kde je lékařkou i jeho manželka.

čp. 39 – U Řezníčku

O tomto čísle vyprávěno při domě č. 13, poněvadž to byla jeho druhá půle po rozdělení.

č. 40 – V chalupě

V chalupě č. 40 podobně jako u Rozinů žili dříve Korbové. V kapitole Konec je uvedeno, že před jiným Procházkou byl na chalupě jiný Korba. Jeho jitky krátkých, kluk z chalupy nocházel, si vzala jistou Karlínkoje – Procházku, o němž už jsme si výše řekli, že byl prvním dělnickým starostou po první světové válce. Obchodoval dobytkem. Zemřel předčasně na zápal mozkových blan. Měli s Karií, roz. Korbovou, 4 syny a asi 3 na vody. Chalupu převzal nejstarší syn, také Jirka, který si vzal Karii od Špiéků. Druhý syn Vašek byl zedníkem a zemřel asi ve 32 letech na zápal plic. Třetí syn Ferdinand si vzal Ferdu Kabalíkoje z č. 2 a rozdělili si chalupu na drahách č. 75. Ferdinand skončil tragicky sebevraždou, když mu zjistili, že má rakovinu. Nejmladší Jenda studoval na domažlickém gymnasiu, studium nedokončil a věnoval se pojišťovnictví a také skončil podobně jako Ferdinand. Jirka s Karií měli jednu dceru, také Karii, která se provdala za příslušníka SNB v Praze, kde také bydlí. Hají už ženatého syna a do třicátého dojíždějí.

Č. 41 – U Sázamů

Popsáno při č. 11 u Nowejch dvora, jehož bylo rozdělenou částí.

č. 42 – U Klenclů

– říkalo se též „u jenidly Klenclů"

V Mayerově tromice je uváděn jako předchůdce Honzy Kovýho Jakub Nový. Honza měl za ženu Karyi, rodem od Květorů – taki Novou, odkud dostala věnem i nějaké pole. Podobně jako „Nov" v jiných chalupách či usedlostech, mají všichni tmj. původ z Nového Dvora, v severní části od Květorů. – Klenclů měli pět dětí, z nichž nejstarší Bětka se provdala k Žáčkům do Černne, kam její otec chodil chodil často v hospodářství pomáhat. Další dcera Karje, podobně jako Anna zemřely na tbc. Pomoc dvacetiletá a druhá ve 12 letech. Josef byl zedníkem, ožmitce do kouta a nacoural v pivovaru. nejmladší Barka se provdala za Jirku k Hadámkům. Chalupu převzal jemk, jemuž se vši říkali jenidla. Vyučil se obuvníkem u Kuby Němčoje. Nedobře se oženil a skončil sebevraždou. Oženil se na rozpor. Chalupu koupili cizí lidé.

Klenclů chalupou začala čtvrtá část zástavby vesnice na „obci" směrem k lesíkům.

(Pozn.: původní osada – druhá: benediktýnský mostor – Tichý za Květorů trávníkem až ke Šnélům.)

č. 43 – U Šenkýřů

Popsáno u č. 5 – dvůr Kopřiků

č. 44 - U Krejsů

- dříve „u Roulů", pak „u Štycharů."

Původními majiteli byli Petr a Alžběta Kovýchovi, Petr byl horník a měli asi 2 ha půdy a 4 děti. Nejstarší Káčina se provdala např za Josefa Kovýho - Bombíka a odstěhovali se do Plzně. Oba už zemřeli. Druhá Růžena se vdala Adama Beneše, vedoucího v Močeradcích. Beneš už zemřel, Růžena žije. Třetí Jeník vystudoval asi pět let na domažlickém gymnáziu a pak toho nechal. Byl úředníkem v Plzni na poště. Čtvrtý Jaroslav odešel po rodičích usadil v Močeradcích, kam se odstěhovali. Zahynul při autohavárii v Plzni. Jeho syn, který jel sebou, havárii přežil a je v Močeradcích na dvoře. Ti dva „Štychařů" - Kovýchovi, co šli do Močerad, prodali chalupu Karlu Pavlíkovi - chrastilovi z č. 21 a ten ji opět prodal Marcelu Hájkovi z č. 46 - loutkám. Karel Hájek ji pak předal dceři Karle, která si vzala Jaroslava Krejsu z cihelny. - Jeho rodiče dožili svůj život u dcery ve Staňkově. Měli 7 dětí. Dva starší Jaroslavovi bratři padli v I. světové válce, Tonda se oženil do Domažlic, Pepík do Pardubic, jedna dcera do Staňkova, druhá do ~~Plzně~~ Prahy. Jaroslav s Karlí Hájků měli 3 děti. Oba zemřeli brzy po sobě ve středních letech. Z jejich dětí syn Jarda, kovář ve Škodrově se oženil do Skočic. Druhý syn Milan je zahradníkem v Plzni. Třetí syn Václav převzal chalupu a oženil se s Annou Hinclovou z Černné. Pracuje jako kovář ve Škodrově a jeho žena je účetní JZD v Osvračíně. Karel jedno dítě.

č. 45 - U Moldánů

V soupisu obyvatel obce v Mayerově kronice je uvedeno, že předchůdcem Josefa Odvody, byl Jan Odvody, tedy otec Josefa a Honzy Moldánoje, které jsme znali a s nimi mnozí z nás dlouhá léta žili.
Josef Moldánoje byl zedníkem a k jeho chalupě patřilo asi 1½ ha rozemlta. Jeho ženou byla Karie od Kovářů č. 33, t. j. od Kolářku, sestra Kaše Hybáčkové z Hráze, jak bylo už pověděno u č. 33. Josef zemřel v mužném věku a Karie dohospodařila dva syny Vašíka a Pepíka. Vašek vystudoval plzeňskou obchodní akademii (dnešní vědní ekonomickou), byl vojínovičem na dráze a později ve vyšších funkcích u ČSD na Liberecku. Ženu měl z Pardubicka, kde také působil. Žil v důchodu v Liberci kde také letos (1979) zemřel. Mladší Pepík, zedník jako otec si při řemesle udělal mistrovku a maturoval jako stav. technik (polní) v Pozemních stavbách v Plzni. Po vojně přinesl chalupu a přivedl si manželku z Krchleb. Měli spolu dceru Janu. Manželka mu zemřela, když Dance bylo 5 let. Dům pak vyhospodařila stará Moldánka, Pepíkova matka. Pepík se po několika letech znovu oženil se vdovou Marií Hečlovou, roz. Dejthavovou ze Sibic a měli spolu syna, který právě dokončuje studium dějepisu (profesuru) na filosofické fakultě UK v Praze. Pepík před 3 roky zemřel na rakovinu. Ještě za svého života předal chalupu č. 45 dceři Dance, provdané za řidiče ČSAD Josefa Boudu z Chocenického. Ti jsou na chalupě Boudů a mají 2 dcerky.

č. 46 – U Hájků

V obecní kronice se uvedeno, že dříve jším majitelem byl Petr Kokoška, ani také jeden z Kokošků komárny č. 20, jako u Kováčů v č. 33. Václav Hájek pocházel z Třebíčska a vzal si Káču – jiných Kubánů. Jak chalupu získali, já jsem nevěděl. Starý Hájek byl nejmenší ve bytě v pořadí v horní řadě na kadinci. Hájků měli asi půl na půdy a pět dětí. Jediný syn Vašek Hájků zemřel v 18 letech na tbc. Chalupu dostala dcera Anny, která si vzala Venclu Krejčů – kadlece. Druhá dcera Marie si vzala Jaroslava Krejzu, když ona koupil Štychanů chalupu č. 44 a Marii ji předal. Třetí Růžena se provdala do Černíne a pozdější bydlili s manželem v Kračnicích. Poslední Božena žije s manželem v Ohnišťovicích.

Vnuci Kadlece měl s Káňou celkem 10 dětí, z nichž zůstaly jen dvě. Syn Vašek se vyučil lakýrníkem, převzal po rodičích chalupu a oženil se s Karlou, rozené Šlenglovou, ze Staněčic. Měli dva synky a 2 dcery. První syn zemřel ve 13 letech, neboť měl zdraví – byl nervově chybný. Druhý syn Jaroslav vystudoval bývalou obchodní akademii, oženil se s Marií Šamanovou, dcerou ředitele Sběrných surovin v Plzni a po vojně nastoupil na ministerstvo státní kontroly – dálkově vystudoval vysokou školu ekonomickou – byl ředitelem továrny na počítací stroje – nyní pracuje s manželkou v Koskově.

Otec Vašek, povoláním nerozhodně sklonu, pracuje v pohřební službě. – Dcery? Je třeba dokončit na druhé straně!

č. 47 - U Klendů (Barčinů)

Traduje se, že v chalupě u Klendů bývala za dávných časů hospoda či krčma. Snad bylo mohlo odpovídat zmíněné dochované zprávě z r. 1676, kdy bylo rozmodáváno kamenické paroství, o níž je řečeno, že byla modlena ve Hlohovčicích s krčmou ve vsi pustou a podle rozmístění usedlostí v uzavřeném kruhu, mohla být krčma za osadou.
Pamatujeme, že v bývalé chalupě byly dveře, které vedly do nějakého kámku.
V kapli kronice je uvedeno, že půdohůdcem Venela Klendů - Šteffla byl Josef Šteffl. O něm říká Josef Bouc, že pocházel z Přihna a měl ženu Hanu, pocházející z Dražinova a ve vsi jí říkali Široká Klendoje. Tu my starší ještě pamatujeme. Josef pracoval v lomech a štěpoval silnice. Měli čtyři děti: Karlíčka, Venela, Josefa a Hanu. Karlíček se provdala za Václava Kohouta č. 61, Venel dostal chalupu, Josef si koupil se ženou Kratkých chalupu a Hana se provdala za zedníka Horu do Sýpic. Tito Horu měli dvě dcery, z nichž starší se provdala za ovdovělého řídícího učitele Kapra z Černine, kde dosud žije. Mladší Hanie dostala chalupu. Venel, dědic chalupy, se oženil s Barborou, roz. Soukuporovou od Kolářů z Těšovic. Byl vyučen zedníkem a vedle zednictví obhospodařoval s dosytkoma z toho, hanlorám "mu jury zůstaly je a dluhy. Měli asi 2 ha půdy a pět dětí.

Nejstarší Vašek se vyučil řezníkem, oženil se do Sibic a pracoval v JZD. Dcera Barča se provdala za Pepíka Kejeů ke Kejčům č. 24. Po její tragické smrti si Pepík vzal její mladší sestru Karii. Syn Josef se oženil s Růženou Kubatíků - Pítrovou a převzal chalupu. Po osvobození r. 1945 nastoupil do SNB, působil na různých místech a službu ukončil jako náčelník SNB v Táborě v hodnosti kapitána. Žije v důchodu ve Stříbře.
Další syn Jemík vystudoval gymnázium v Domažlicích, oženil se s Karií Kopfíku č. 5. Byl úředníkem na ONV v Horšovském Týně a naposled ředitelem okresního průmyslového podniku v Domažlicích. Letos (1979) po těžké nemoci zemřel. Mají dvě dcery, z nichž první se provdala za ing. Kadlece, a jsou jako experti na Kubě. Druhá je zdravotní sestrou a má za manžela lékaře v Domažlicích.
Chalupu koupil starý Jemík Kubánů, soused z č. 48 po dceru Annu, provdanou za Hrbáčka z Hlohoré. Domek byl zcela renovován a hezky zmodernizován.

č. 48 – U Kubánů

Původním majitelem chalupy byl Jakub - Kuba Toupal. Odtud asi i jména u Kubánů. Pracoval jako dělník na různých pracích a také chodil po hadrech. S manželkou Kunou měli osm dětí, které se všechny ožemily či provdaly v Hlohovčicích.
Nejstarší Josef měl za manželku Pepku z Kloušova. Oni byla řeč při č. 33. Josef zemřel na válečné útrapy ještě v průběhu první světové války, kdy již bydleli u Kováře - Pepánů. Tito měli 4 děcery. Nejstarší, rovněž Pepka se provdala za železničáře Tice a bydleli v Plzni. Druhá dcera Karie (Kačena) měla za muže Karla Fejfárka z Benova a postavili si na dědinách chalupu č. 76. Karel krátce po získání důchodu zemřel, Kačena dosud pracuje v JZD. Třetí, Božena je vdaná za Konopíka v Podčervených. Nejmladší Anda si vzala Vaška Krejčoje - Bouce, kempiče z č. 24. Pořídili si domek na bývalém Norejch poli za Křepelu. Vašek předčasně zemřel.
Vraťme se ke Kubánům. Po Josefovi byla Kačě provdaná za Kaleje Píka u Kubalíka č. 2. Tito byl Vencl, který dostal chalupu a v r. 1928 ji prodal nejmladšímu Jeníkovi, když koupil půlku Šaraparků dvora se Stavením č. 65. Tam je o něm psáno.
Čtvrtý byl Kuba, který se ožemil k Vachům do č. 52. Vzal si Vachů dceru Růženu a je o nich psáno u č. 52. Pátá byla Karie (Karjička Kubalíkoje) provdaná původně za Franty Krejčů – Kadlece, který nadl v první válce a pak za Karlíčka Adámka č. 69, kde bude o nich horečko.

Sedmý byl Jaroslav, který si vzal Roziňačkovu dceru Markétu a když tato zemřela, ožemil se s Hermanovou (Bláhovkou) z Černné a koupili si od Grangarů chalupu č. 55.

Osmý byl Jeník, který koupil rodnou chalupu od bratra Venela, jak řečeno vpředu. Ten se ožemil s Annou, roz. Fictumovou z Černné. Měli tři děti. Nejstarší Sláoka zemřela ve 13 letech. Druhá Anna se provdala za Hibáčka z Hlohoré a oba jim koupili Klendů chalupu č. 47 vedle a zeela ji zrenovovali a mají vnuka Andrejka. Třetí.

č. 49 – U Křížů k cihelně – nyní „u Gillů."

V roměch starých sedlčanských byla majitelkou chalupy Jana Kůžů (Pitora), rodem z Podčerus, která předala chalupu dceři Haně. Hana si vzala Josefa Korbu ze Lhoty u Petrklína. Josef Sylhormit a měli s Hanou 5 dětí. Z těchto Anna převzala chalupu po matce-vdově, která se odstěhovala. Dcera Marie se provdala do Podčerus za hornika Ondřeje Taxmandla. Další byla Stáza, jež se rovněž vdala do Podčerus za horníka. O synu Vaškovi bude pojednáno v č. 77. Nejmladším synem Korbů Josef zemřel ve 13 letech na tbc.

Anna, jež převzala chalupu, se provdala za Josefa Gilla ze Všetar, cestáře. Tito měli dvě děti. Dcera je vdána ve Stančově za Škopka a syn Josef dostal chalupu, oženiv se s manželkou Hilkou, rodem z Čelákov. Mají dvě děti.

č. 50 – je druhá chalupa u Lexů.

Č. 51 – U Bombíšů.

Původní majitel byl Josef Nový. V paměti starých byla vdova po něm Anna Nová, bába Bombíšoje. Měli spolu dvě děti. Josef se oženil s Káčinou Šťycharu, také Novou, z č. 44 a odstěhovali se do Plzence. Dcera Karie provdala chalupu a provdala se za Františka Šenuha, horníka z Černné. Šenuh byl po jikovi krajčej – Korbovi Jarošov obce. Bombíšů měli dva syny a dceru. Nejstarší Pepík, vyučený krejčí, žije v Plzni. Druhý Franta, jako chlapec rošťák, skončil hrozicky po osvobození. Byl nějaký autem amerických vojáků ve Staňkově, kam se jeho rodiče před válkou odstěhovali. Dcera Anda se provdala za Vaška Bečváře od Rozinů.

Za druhé světové války bydlel v Bombíšů chalupě Václav Kasný z Bukové, manžel Anny Krejčů z č. 24. Tito to po válce odstěhovali v Chotěšově a domek koupil Franta Bláhoje – Herian z Černné, který do té doby bydlel u sestry naproti v bývalém Grangaru domku č. 55. Františ Herian s ženou Káťou, která pochází z Dílů u Postřekova měli dvě dcery. Starší Anny se provdala za zedníka Štáhla ze Třebčic a usadili se u rodičů v chalupě byt. Hladší Hilada je vdaná v Chotěšově. Štáhlů už mají také děti odbyté. Jaroslav se oženil do Uhelný a Hilada se vdala do Černné.

Č. 52 je součást Nachu chalupy

Č. 53 je bývalý obecní dům – pastýřka.

č. 54 – U Kvasničků

Původní majitel chalupy Jiří Beinklau se zabil na šachtě. Kvasničků měli 4 děti. Nejstarší dcera Řehna se provdala do Kyšic, kde zemřela na tbc. Josef Bouc uvádí, že rodem uhelného závodu se soucitem s obsahem rodiny přijalo hrua Václava na šachtu, kde pracoval mnoho let jako zahradník. Měl velkou praxi, kterou uplatnil na vlastní zahradě, kterou založil na zakoupeném poli a pak blíž práci konal pro JID. Václav (vnuk Kvasničků) byl po jistou z chalupy druhým dělnickým starostou obce, zachoval mu tyto Paměti čáteční seznam majitelů chalupy z r. 1838, který jsem pro tuto práci využil. Oženil se s A. Leitlovou z Čermné a mají syna Václava, o němž bude řeč u č. 79.

Druhým synem Kvasničků byl bratr Václavův Jiřík, který po skončení školní docházky v Příbrami, šel dělat na pomocné a jezdil s volu. Ani po roce se šel učit zámečníkem k Kejvodu ve Slaňkově. Tu vyučen byl přijat na hornickou odbornou školu v Příbrami. Tam se také oženil a pak pracoval jako předák na kaolince v Horní Bříze, kde byl až do smrti. Třetí syn Petr se vyučil kovářem, pracoval ve Skodově a oženil se k Kachinkům č. 19, kde byla o něm řeč.

Č. 55 - U Grangarů
pak „u Bláhů"

Jako původní majitel se uvádí Jakub a Karie Tourala.
Jakub brzy zemřel a vdova Karie byla hokynářkou.
Tito dali Grangarů měli jsna dceru. Syn Josef byl hornín
a muzikant. Koupil si domek ve Starčově a odsloužoval
u s rodinou. Jeho sestra zemřela asi ve 23 letech na TBC.
Domek koupil vdovec Jaroslav Kubánoje - Toupal, který
měl původně Kozinačku dceru. Vzal si pak Annu Heriano-
vou — Bláhů z Černné. Z prvého manželství měl syna,
který se zabil při letectém neštěstí.
Z druhého manželství měli 2 syny a Jaroslav se po
krátké době zabil na šachtě. Matka pak oba syny
sama vychovala. Starší Jan vystudoval průmyslovku
a byl zaměstnán ve Stodských cihelnách, kde je nyní
ředitelem. Druhý syn Ladislav se vyučil u kužíka
truhlářem a pak přišel do jitony ve Stodu, kde je v
současné době kádrovým pracovníkem. Je ženat
a Stříbrných a má tři děti.
Když se Jaroslav zabil, vzala jeho žena do chalupy
do nájmu svého bratra Franty s manželkou Káťou
a bydleli tam do konce druhé sv. války a o nich
byla řeč při Bombišťo chalupě č. 51.

Č. 56 – U Mužíků
– dříve „u Procházků"

Původní majitelé čísla a Barbora Procházkovi měli asi 1 ha půdy a živili se hlavně strojním pletením punčoch a ponožek. Na chalupě měli tabulku „Strojní pletárna". Procházků měli tři dcery, z nichž Anna a Marie se provdaly do Podčerus. Nejmladší Božena dostala chalupu, když se provdala za Václava Mužíka, truhlář z Podčerus. Mužík si u Procházků přečkal bouřlivou dvacátou zařídil truhlářskou dílnu a živnost. Byl skvělým a nábytkářským truhlářem. Byl a dosud je zručný a šikovný řemeslník a vychoval i další učně. Ve výrobě nábytku skoloval vždy dobový styl a svým nábytkem vybavil mladé rodiny v širokém okolí. I přítel těchto románů má od něho nábytek, který za námi na počátku války (září 1939) dovezl až do Hoříc v Podkrkonoší, kde jsem jako učitel působil. Nábytek ještě po 40 letech si zachoval dobrý styl a hranolové nohy. Mužíků měli dvě děti. Starší Václav se také vyučil truhlářem a je zaměstnán v údržbě u Plamenu v Plzni. Dcera Boženka vystudovala též zaměstnání ekonomické školy, když několik let pracovala jako účetní JZD v Kočeradech. Později přišla na zemědělskou správu do Plzně, kde se provdala za Jar. Kolemanna, ale ponechala si své rodné jméno.
Mužík, ani jako vdovec, řemeslo nezanechal.

Č. 57 – druhá chalupa u Čadů
(Čeřmčkovi – Božka Čadů)

Č. 58 - U Kovářů na hrázi.

Jako původní majitel je v zápisech uváděn Václav Fietum. V pamětí starých je však Jakub Hrbáček, který pocházel z Hradiště a chalupu koupili se ženou Káťou od Kovářů - Kokošků č. 33 (Pepíčenů). Kuba byl horník a na šachtě se zabil. Těžce se zranil a po šesti týdnech zemřel v nemocnici v Hradci, kam se chodil náš kraj chirurgicky ošetřit.
Káťi zůstalo pět nezaopatřených synů. Malý důchod nestačil, a proto musela „chodit na panské" do Srbic, později do Nových Dvorů. Nejstarší z chlapců byl Kuba, o němž je psáno v č. 33. Druhý byl Vašek. Vyučil se ševcem u kameníka a obuvníka Šenkýře a zároveň se naučil i muzice. Hrnoji ke hře jako harmonika hrál hlavně na flétnu. Řemeslo nedělal, nakonec se uchytil na dráze jako dělník a později dělal průvodčího a vlakvedoucího. Byl „veselá kopa" a říkali mu „kafíčko". Ženu měl od Adámků z Koloreč.
Chalupu můral Pepík, který byl dlouhá léta ovdovělým. Kovářů měli asi 1½ ha půdy a k tomu ty silniční rangejty. V chalupě je dosud vidět po něm, rodačka z Hlohové. Měli syna také Pepíka, který se oženil do Hlohové a nyní žije v Horšovském Týně. Další Káťin syn Karel se vyučil v Pasece mlynářem. Ještě před 2. válkou koupil domek v Blatnici, za války žil v Hlohovčicích, po osvobození se vrátil do Blatnice a pracoval pak jako hornik ve Zbůchu až do důchodu. Pokračoval tam pak brigádně

a tam se také zabil. Asi za dva roky zemřela i jeho manželka a v Blatnici na domku je deska.

Nejmladší byl Jarda, vyučený zámečník. Měl jako Vašek žízeň z kolovrátku. Spolu měli dvě děti a bydlel v Plzni. Jarda byl strojvedoucím a pak traťmistrem u ČSD. Zemřel před odchodem do důchodu.

Č. 59 – U Truhlářů

– dříve také „u Klůkařů."

Za paměti zdejších starých žila na chalupě u Truhlářů vdova po truhláři Janu Votrubovi. S ní tam bydlela i její stará matka, bába Klůkařová, zvaná „motra". Tato bydlela dříve ve staré dřevěné chalupě u Michalů. Stará motra měla 3 dcery a 2 syny. Byla to shora uvedená Káča Votrubova, která byla Karle, která se provdala za řezníka Seidla a kde také vždy zdejší obyvatelé bydleli u Truhlářů než si koupili domek, na příklad v Těšovicích; kam se odstěhovali. Třetí byla Hana provdaná za Tomáška v Sibicích. Ze synů starší Honza měl za ženu Karli Lanovskotovou, zvanou Sladovku, z Podčores a spolu postavili zděnou chalupu u Michalů, kterou neudrželi a prodali. Měli spolu tři děti: Nejstarší byl „Vente", která byla Barka, vdaná v Nových Dvorech za Kuška, nejmladší byl Honza, který si vzal švagrovou sestru Kuškorou a usídlili v Hračnicích. Druhým synem „motry" byl Franta Poslední-Klůkař, ženatý původně s Karlí Pouskojc. Po smrti ženy Karle usídlil se svým nejmladším synem v Horšově. Pak se později Franta ožení podruhé s nevlastní sestrou své první ženy, Hanou Pouskojc. Po jeho smrti se Hana vrátila do Hlohovčic, kde vychovávala své čtyři vnuky – Grubrovy – o tom však až v č. 68.

Vdova Káča Votrubová se vdala podruhé za kovaře Palečka, který přistavěl k chalupě kovářskou dílnu. Z prvního manželství s Votrubou měla

260a

Káče 2 dcery. Starší Petina zemřela v 16 letech na tbc. Mladší Anda se provdala za kovaře Černýho, který po Palečkovi u Trnkářů kovařil.

Z druhého manželství s Palečkem měla Káča syna Milouše, který je v Praze u SNB na ministerstvu vnitra.

Černých se z chalupy odstěhovali a bydlel tam prostý starý Véna s dcerou Karií, která tam bydlí dodnes.

Č. 60 – U Rozíňáčků

Na chalupě pamatujeme Vencla Rozíňáčka – Fictuma, který pocházel z Čermné a jeho žena Karie od Rozinců č. 36. Vencl byl hornákem a jako důchodce chodil dlouhá léta na práci do Klášterských lesů. Rozíňáčků měli dvě děti a asi 1 ha půdy. První dcera Karlína se provdala za Jaroslava Toupala od Kubánů a měli spolu syna, o čemž je psáno u č. 55. Druhá dcera Karie se vydala do Žebráka. Vnuk Vencla Rozíňáčka Jaroslav, když matka zemřela a otec Jaroslav se znovu oženil, vystudoval střední školu a zůstal až do ožení u svého dědy, který byl také vdovcem.

Starý Vencl Rozíňáček se oženil podruhé se Karlou svobodnou Karií Pitrovou, sestrou Křížové, vdané Vorlové, od cihelny. Tato Karie měla za svobodna jednu dceru Bohdanovu v Podčernících za Jana Drozda. Této Karii, druhé Rozíňáčkové manželce, říkali lidé ve vsi „bábinka Křížojc". Po několika letech se bábinka oběsila a starý Vencl Rozíňáček se odstěhoval k dceři do Žebráka, kde také zemřel.

Domek č. 60 koupil Václav Vachtl, rodem z hospody v Únějovicích, s manželkou Leitlovou, rodem z Čermné, sestrou nynější Staré Kramečkové. Vachtlů měli dceru Jiřinu, která se provdala za Šperla z Chudenic. Šperlů bydleli v Karlových Varech. Měli 2 dcery – Jiřinu a Danu. Mladá Šperlová však náhle zemřela a dcerkám byly 3 a 4 roky. Jejich otec Šperl se znovu oženil a přestěhoval se do Karlových Varů.

261a

Starší dcerka chodívá učitelství a mladší chodí do střední školy. S macechou se nesnáší a proto v každém volném čase přijíždějí do Hlohovčic k babičce Vachtlové, když děda Vachtl zemřel před 2 roky.

Č. 61 – U Kohoutů

Původní majitelé byli Václav Kohout, rodem z Černné, a Karkéta, roz. Štěflová od Benoků – Barčínu č. 47. Kohout byl hornikem a měli asi 2 ha půdy. Měli tři děti. Kristián Anda se provdala za Kadlece do Srbic. Osídlili v Horšově a tm Anda ve 40 letech věku zemřela. Jan Vašek rovněž osídlil v Horšově. Ožení se a asi po roce manželství se rozvedla a po roce se znova ožení. Pak měli ještě syna Pepíka, který se ožení do Jakové. V pětačtyřicátém roce se ve vojenské službě vlastní neopatrností zastřelil samopalem, když jim, sedě na lavičce, pažbou poklepával o zem.

Starý Kohout doma zemřela Karkýta zůstala tam ještě několik let v Hohořičích. Pak se odstěhovala také do Horšova, kde zemřela, když jí bylo 82 let. Chalupu koupil Václav Mandlík, rodem z Kyjova. Jeho manželka byla ze Šumavských lidí, roz. Ulmová. V r. 1960 byla chalupa opět prodána a to důchodcům z Plzně Karlu Karové a jejímu dědovi Václavu Šťáhlavskému. Tento zemřel a Karová byla do ústavu v Dobřanech, kde dožívá můj věk. Chalupa je zatím prázdná.

Č. 62 – výměnkářská chalupa u Janků č. 12

Žije v ní rodina po Pepíkovi, který tragicky zemřel – jména Janků.

Č. 63 – výměnkářská chalupa u Fajtů

V této chalupě se vystřídalo více nájemníků, kteří pobývali být, když u Fajtů za nás nebylo výměnkářů, když u Řepíka nebyly děti. I učnická slamice sám nějaký čas byla. Bydlel tam tu při. tesař Tesař, Vína Hrbáčka s kaří Pinclů než jim otec Jakub půdu na chalupu č 33 a možná, že tam bydlí i jim.

Č. 64 – U Salitrů

Tuto chalupu pamatuji už já, když byla stavěna. Postavili ji Václav a Žužena Traxmandlovi. V první světové válce byl Václav raněn do levé ruky a propuštěn z vojny. Invalidní důchod si dal razově vyplatit a za to si stavěli chalupu. Při pozemkové reformě v r. 1921 dostal jako invalida asi 1 ha půdy. Po válce se stal „kontrolem" nemocných u Kmotcenské pojišťovny.
Salitrů měli 2 syny. Karel byl zedníkem a oženil se po 2. válce v Cholešově. Kladr, vyučený sklenář, zemřel v 17 či 18 letech na tbc.
Domek koupili Pražáci. V seznamu nynějších obyvatel uvádí jos. Bouc jako majitele Zdeňka Horníka, ne z Prahy, ale z Plzně.

Č. 65 – druhá chalupa bývalého dvora u Sarapatků – nyní Řepík Kubánů.

Č. 66 – Bývalá výměnkářská chalupa
Hadama Křižoje ve dvoře č. 13 (Křižů v rohu)

Č. 67 – U Matůšků

Domek si postavil na arabách proti rybníku Jiří Kryštof – Jirka Matůšek, původně horník, od 40. roku věku v invalidním důchodu. Jeho rodiče prý bydlívali v chalupce č. 73 u Šenkýřů, kde potom bydlel Č. Kreba Němečje. Matůšků jméno Kryštof by ukazovalo na původ od Němců dvora. Jirkův otec prý byl posledním obecním husopasem. Matka chodila na pomoc a podělkovala též u sedláků. Jirka zemřel v r. 1978 ve věku 8[7] let. Volosh pozdním věku se oženil a měl 2 syny a 2 dcery. Nejdřív Jirka dělal nejdřív v šamotce, pak sloužil několik roků u SNB a nyní už asi 10 let pracuje ve Škodově. Druhý Vašek, byl kovářem ve Škodorce, zůstal svobodný a v 36 letech věku zemřel. První dcera je vdána v Kamenici a pracuje v Holýšově. Druhá je vdána ve Slaňkově. Pracuje také v Holýšově a její muž je školníkem. Staršího Jirky žena se odstěhovala k dceři do Slaňkov, chalupu drží, ale nikdo v ní nebydlí.

č. 68 - U Grůbrů

Jedna z dcer starého Pouzky - Bernklava (nynějšího dědy Pouzkoje Pepíka dědka ze strany matčiny - viz dvůr č 8) - Marie se provdala za Tonka Kůkače - Poskočilého z č. 59 od Trnčáků a postavili si proti rybníku ve dvorách chalupu č. 68. Měli spolu tři děti. Z nich nejstarší Tonda, vyučený komínek je ženat v Dobřanech, dcera Anda se provdala k Housarům do Těšovic a nejmladší Josef oženil v Horšově.
Starého Tondy žena Marie zemřela a Tonda si vzal její nevlastní sestru - Káču Pouzkoje. S Káčou měl Tonda jednu dceru a ta se provdala za Václava Grůbra z Černné. Grůbrová zemřela dosti mladá a zůstali po ní čtyři synkové, kteří všechny vychovala babička - Káča Pouzkoje. Grůbr domek prodal a odstěhoval se do Plzně. Chalupu koupil Pražák - ing. Novotný.

č. 69 - U Adámků

Vdova po Františku Krejčíů - Kadlecovi, padlém v 1. světové válce, Marie od Kuželů (také jinak Marjička Kabalíkoje) měla s Františkem Krejčíoje syna Václava, který se vyučil sedlařem a čalouníkem. Narostlé žil ženat a dělal řemeslo v Klatovech, kde také dost předčasně zemřel. Když byl Václě ještě malý kluk, provdala se jeho matka podruhé za Karlína Adámka, bratra Václava Koptíka (Adámka). Oba bratři pocházeli ze Lštění, kde jejich rodiče dělali na panském.
Karlín s Marií si pořídili domek také proti rybníku ve dvoře mezi Matůlkůa a Grešru č. 69. Měli spolu syna Jaroslava. Ten se vyučil pekařem, oženil se Irenou Vízmerovou, polské národnosti a měl pekařskou živnost v Horšovském Týně. Později se věnoval politické práci, byl tajemníkem Svazarmu, tajemníkem MNV a nyní dělá kádrového pracovníka v JŽD ve Staňkově.
Mají dvě děti. Syn, také Jaroslav, elektrikář, pracuje s manželkou na státním statku v Kyjsku. Dcera Irena se provdala za Zdeňka Bormka, zedníka, a bydlí v Domažlicích.
Starý Karlín dosud žije a bydlí v chalupě.

Č. 70 - U Honzy Moldánoje

dnes majetek JZD.

Honza Odrody pocházel od Moldánů jako bratr
Josefa, který dostal po rodičích chalupu č. 45.
Oženil se s Růženou od Rekárů z Podčerus, se
kterou si postavili chalupu za rybníkem podle
stráně silnice k Kočeradům. Honza byl hornikem
a byl také po jedno roční období mezi dvěma
válkami starostou obce. S Růženou měl Honza
4 děti a to dva syny a dvě dcery. Růžena
a jedna dcera brzy zemřely. Honza se oženil
podruhé s Aneškou od Hadámků. Když Honza
zemřel, skončila Aneška tragickou smrtí - upá-
lením asi při pomatení smyslů.
Po smrti obou převzal chalupu syn Oldřich.
Ten se oženil s vdovou Kotrčovou z Holýšova
a domek modali JZD.
Druhý Honzův syn Láďa se vyučil mlynářem,
oženil se do Borov, kde dělá své řemeslo.
Dcera Marie se provdala za dozorce věznů
v Plzni a ani po 10 letech manželství ovdověla.

Č. 71 – U Křepelů

dříve „v trafice" u Josefa Martinkoje.

Chalupu za vsí ke Staňkovu na mísť, kde stávaly dvě velké lípy a mezi nimi rozlučné křížek si postavili Josefa Anna Hocházkovi., Josef pocházel od Martínku, byl horníkem a v prvním světové válce přišel o nohu. Vrátil se jako invalida a dostal trafiku. Se svou ženou Annou, rozenou Mestlovou z Čermné, než si postavili chalupu, bydlel u Kozíňáčků v kovničce. Měli spolu dceru Marii a syna Petra. Petr se vyučil čalounikem, pracoval na cizích místech a nyní žije v Račicích u Plzně. Dcera Marie dostala chalupu, když se provdala za Františka Křepela ze Šťáhlic. Svůj život skončila tragicky utopením v rybníce na drahách. Měli dceru, která je provdána za Josefa Hrdinu z Františkova, kováře ČSD a jsou nynějšími majiteli chalupy, žijí v chalupě s dědou Křepelem, který dělal v osadě kronikáře jako důchodce. Byl tesařem.

č. 72 – U Venela Martinkoje nyní u Zikmundů.

Jména pochalupní se tu měnila, i „u Jarmilů" se tu říkalo. Chalupu si postavili Venel Procházka od Karlínku se ženou Hanou, rodem od Hadačiků. Venel byl krejčím. Měli dvě dcery. Dorek dostala starší jarmilu, jež se provdala za Veselého z Podů-ous a později za jedličha Zikmunda. Z druhého, manželství je dcera Petra, prodavačka, provdaná za Františka Vodrážku z Kochleb, který je zaměstnancem JZD.

Druhá dcera Venela a Hany Procházkových Marie se vyučila prodavačkou a provdala se za jana Trnobu, mlýna truhláře jitřeny ve Strole, kde také bydlí.

Syn Jarmily z prvního manželství Milan Veselý se oženil do Slaňkova.

Č. 73 – bývalá chaloupka u Senkýřů

Byla už zbořena a bylo o ní hořečno jak u č. 5, tak u č. 43. Bývala ani bez čísla, ponečadž její číslo jí bylo dáno, když se stavěly domky na drahách, ač její stáří bylo značné.

č. 74 – U Vaška Venoje

zak „u Ludvíka Bečváře"

Chalupu na drahách za Venelem kaštánků si postavil
se ženou Václav Traxmandl – Vašek Venoje.
Vašek pocházel od Věnů, kteří bydlívali v parkášce.
Jeho otec býval obecním hajným, bubeníkem, pono-
mým a zvonkem a ke konci svého života bydlel
u dcery v domku u Trhláků č. 59. Vašek
byl dělníkem ve Škodovce. Měli dceru Marii,
která se provdala za Ludvíka Bečváře, klempíře.
Nedávno Ludvík ovdověl. Bečvářů nyní tam
Václav se ožnil do Přívozce, druhý syn Ludvík
má manželku od Zavřelů ze Slaňkov a staví
si domek v sousedství rodného domku. Děla
v Holýšově a jeho manželka v JZD. Trh syn
Vaška je dosud svobodný a pracuje na dráze.

č. 75 – U Hrbáčků

dříve „u Pepíka z Chalupy a Pepky Kubalíků"

Chalupu si postavili shora uvedení Pepík Pocnázka
se ženou Pepkou, roz. Pithovou od Kubalíků.
Pepík býval horníkem a pak pracoval ve Slaňkově
v Šamotce. Býval odborníkem na meliorační práce.
Pepka skončila u sedláků ve vsi. Pepík zemřel
tragicky, zaživa a na vesnici obvyklým způ-
sobem – oběšením, když zjistil, že má rakovinu.

měli tři dcery: Anny, Karli a Věru. Nejstarší Anny
se provdala za Honzíka, syna Kuby Kovaříje z č. 33.
Druhá Karli za Jana Hübla do Hlohové, který
je kádrovým pracovníkem v „Potravin - Hamere".
Karli byla prodavačkou, zemřela v 33 letech věku
na rakovinu. Třetí Věra, je rovněž provdána v Hlo-
hové za jiného Tauberа, kováře v JZD.
Anny dostala chalupu po rodičích. Honzík
pracuje na dráze, jako jeho strejdové a otec a
Anny pracuje v žirovinářské výrobě v JZD. Mají
dvě dcery. Starší Hana se provdala za Vojtěcha
Lišku z Kloušira Mají tři kluky a nastěhovali se
jako nad původní domek, který postavili
děd s bábou. Druhá Honzíkova dcera Jana
se provdala do Kolovče za Petra Volfa.

Č. 76 — U Karla Fejfárků

Chalupu si postavili manželé Karel Fejfárků z Be-
šiňova č. 28 a Karlina Pepčinů (Toupalová). Karel
byl horníkem a Karlina sloužila u sedláků. Měli
jedinou dceru a ta se provdala za Ladislava
Volfa z Kichleb a dostala chalupu. Volf pracuje
jako slévač ve Škodovce. Mají dva syny a dceru.
Syn Láďa je ženat v Domažlicích a je strojvůdcem ČSAD,
jeho žena je sestřička v nemocnici.

Druhý syn vystudoval průmyslovku, oženil se do Kamenice a dělá místa v samotce ve Skřítkově. Dcera má ekonomickou školu, provdala se do Kolova za instalatéra Gabriela. Je účetní v karbáčovně. V chalupě jsou Rolfů a stará Kačena.

č. 77 – U Vašků Křížů od cihelny
dnes „u Karrů"

Chalupu na kvěšonů tráničku vedle Hadáčků si postavil se ženou Vašek Korba – „Křižák". Jeho žena pocházela z Horní Břízy. Měli tři děvčata a syna. Nejstarší dcera se provdala za Kapra, železničáře z Černné. Tito jsou dnes majiteli domku. Vaškova žena asi po 10 letém manželství zemřela na tbc a kvůli ní druhá dcera. Tu nejmladší si vzali k sobě Kaprů do Klatov, kde bydleli.
Vašek, ač se celý život léčil na tbc, po onemocnění měl nehodný způsob života. Sháněl ženské a ta poslední, jakousi Nikorovou z Holýšov, sbil do ruky a byl uvězněn. Po amnestii byl propuštěn a nakonec přece jen zemřel na tbc.

Č. 78 – U Vaška Vrejčů

a Andy Perčinů (Bouců).

Chalupu na bývalém Novejch roli „na brance" za Kšeplů č. 71 si postavili manželé Vašek Vrejčů (Bouce) a Anda roz. Touralová (Perčinů). Vašek, vyučený klempíř předčasně zemřel. Měli dvě dcery. Syn Václav se oženil s reemigrantkou Herminou, původem z Rumunska. Václav dělá v Holýšově, jeho žena učitelka matrice v JZD. Dcera Anny se provdala za Františka Matlocha, řidiče ČSAD a bydlí v Domažlicích. Anny vystudovala ekonomickou školu.

Č. 79 – U Bernklanů

Chalupu přestavěnou ze stodoly na okraji zahrady za kapličkou si postavil zlatého Vaška Vrabíčka z č. 54 syn, také Václav. Vystudoval střední zahradnickou školu. Nyní dělá vedoucího zahradnictví na státním statku v Přívozci. Jeho starší syn byl elektrotechnikem v Domažlicích, při zaměstnání vystudoval průmyslovku a nyní je na vyšší vojenské škole. Mladší chodí do základní školy.

Č. 80 – obecní dům –

– kulturní středisko vedle kaštánků.

D. Některé přehledy a závěr k Hlohovčicům

1. Starostové ve vsi

Za dávných časů byl rychtářský dvůr v Fajtu v rozdějším čísle 14. Fajt je odvozeno od staročeského slova „fojt", což je rozdějš rychtář, zázev „fojtství" se udržel dosti dlouho na Moravě. V rameň starých je, že na přelomu století a ještě rozdějš byl ve vsi starostou Rajnar od Jiráň v č. 41. Po něm až do konce první světové války byl starostou sedlák Josef Květoňů-Kový z č. 9. Po první válce byl zvolen první dělnický starosta Jirka z Chalupy — Jiří Procházka z č. 40. Po něm v jednotlivých volebních obdobích byli starosty až do 2. světové války dělníci: Václav Bernklau (Krasmička) z č. 54, byl ještě svobodný a byl tehdy nejmladším starostou v okrsku. Jiří Korba (Jirka Králkejon) z horší hospody č. 10, Jan Odvody (Honza Koldánoje) z č. 70 a před okupací František Schůh (Bombíš) z č. 51. Poněvadž se odstěhoval, stal se starostou jeho náměstek Josef Traxmandl (Pepík Jankoje) z č. 12. a koncem války jej zastupoval též Jakub Hrbáček z č. 33.

Po druhé světové válce, kdy byly ustaveny Národní výbory, byl předsedou Hodlík, – Josef Procházka z č. 30. Posledním předsedou samostatné obce Hlohovčice do sloučení obcí Srbice - Hlohovčice – Těšovice byl Václav Brichcín z č. 38.
Obce byly sloučeny v r. 1960 a od r. 1964 do r. 1971 byl předsedou těchto Josef Bouc z Hlohovčic a po něm až dosud též hlohovčický občan Jaroslav Šlegl od Pralenců z Hlohovčic č. 31.

2. Hlohorčičtí studenti do 2. světové války.

Ve starém almanachu domažlického gymnasia z r. 1921, kdy se slavilo 50. výročí jeho založení, jsem zjistil, že:

v r. 1887 maturoval na gymnasiu Jan Gabriel, syn učitele v Sbicích, který bydlel v Hlohovičích (asi v Hlacně). Tento Jan Gabriel se stal učitelem a učil v Bystřici pod Perštýnem na měšťance.

v r. 1915 taměž maturoval Jaroslav Formánek, opět syn učitele bydlícího v Hlohorčicích. Je o něm uvedeno, že byl v rumunském zajetí a od r. 1918 je nezvěstný.

na gymnasiu v Domažlicích studovali, ale studium nedokončili: Josef Leš od Tradu z č. 10 jako student zemřel, Jan Kovář od Štychanů č. 44 studia opustil pro nemoc a množ. let Jan Procházka (ječník z Chalupy č. 40.)

V roce 1913 začali na gymnasiu v Domažlicích studovat Josef Hašek (Pepík Pincelů z č. 6), ječník Martínků – Jan Procházka z č. 19 a s mimořádným talentem i nynější hlohorčický občan Václav Herian ze Škorlejů. Všichni tři dokončili v r. 1931 studium a maturovali s prospěchem. Všichni tři se stali odbornými učiteli a dnes jsou v důchodu. Jan Procházka byl též ředitelem školy a Josef Hašek ředitelem školy a 16 let okresním školním inspektorem.

Domažlické gymnazium také vystudoval Jeník Uherův – Stefl z č. 47. Byl učitelem ONV a pak učitelem okresního průmyslového podniku v Domažlicích.
Obchodní akademii v Plzni vystudovali:
Josef Lucák – Jeník Lexů z č. 15 a stal se poštovním úředníkem
Václav Odvody – Vašek Moldánů z č. 45, který se stal výrobčím a pak kontrolorem ČSD
naposled v Liberci
Ing. Kleiner, který se do Hlohovčic přistěhoval ke Kvížům č. 13 a po válce vystudoval vysokou školu obchodní – nyní ekonomickou.

Třetí z rodiny školu vystudovala dcera od Lexů (nová) a stala se industriální učitelkou ve Skaličce. Taktéž školu vystudovala v Plzni i vnučka Horejších (Kryštofová) provd. Brzáková.

Po druhé světové válce vystudovalo a studuje střední i vysoké školy řada hlohovčických občanů vyučení i inženýry, lékaři atd. To vše bylo uváděno v kronikách rodů ve třetí části těchto Pamětí.

3. Závěr o Hlohovčicích

Mé vyprávění o Hlohovčicích je u konce. Snažil jsem se napsat vše, co jsem se dozvěděl a co jsem zjistil z minulosti naší vesnice ve starých knihách, archivech i kronikářských zápisech, co jsem vyloril ve své paměti a ve vzpomínkách Josefa Zouce, rodáka z naší vsi i z krátkého zápisku Václava Jemelíka.
Někdo řekne, proč jsem nenapsal, co vše bylo v naší vsi za takových posledních 60 let vykonáno, o událostech ve vsi za dvou rámců a třeba po otroboření.
Myslím, že bych nosil dříví do lesa. Vše je podrobně zapsáno v hlohovčické kronice, kterou vědomitě psali starší Boska – Václav Kayer a po něm Adam Kostrecký.
Je mi dobře známo, co bylo pro lepší život současníků i budoucích vedělano a víme to snad všichni, kdo jsme v Hlohovčicích žili a žijeme.
Došlo k velkým změnám a pozitivním stavbám.

Byla provedena oprava a výsadba cest a silnic, regulace Sedlického potoka, odvodnění a kanalizace obce, meliorace katastru, elektrizace, výstavba nových domků a modernizace selských statků, stavba kulturního domu, prodejny jednoty a v neposlední řadě byla provedena socializace vesnice, založeno JZD.

Odešla bída z chalup, bída a dřina i z řady bývalých selských usedlostí, změnil se zcela způsob života. Lidé mají světlou perspektivu života. A já chtěl, aby všemi těchto památek si stále minulost připomínali a z ní se učili.

Konečným svým vyznáním humorných zkazek, proč Hlohorčickým říkali v okolí „Pajmičáci" jako třeba Močeradským „houvádi" Ovrtačínským „králíci" a pod.
Pajmičáci snad dříve říkali všem Čechům žijícím v národnostním českém výběžku na Šumavsku, kde kolem žili Němci. Pajmičák znamenalo asi tolik co „Čecháček" od německého slova böhmisch – pémiš – pajmiš.
A proč zrovna Hlohorčickým?
Setkali se na jarmarku ve Stožkově Čech z Hlohorčic a Němec z Ohučova. Každý uměl trochu řeč toho druhého. Němec povídá: „Wie sprichst du?" (Jak mluvíš?) Čech mlč. Němec se pokusil česky. „Jak ty mlavíš?" Ten z Hlohorčic se chtěl vytáhnout, že také něco německy umí a řekne: „Pajmiš z Lohorčic". Němec na to: „Tchát, ty pajmišok z Lohorčic?" „Ja, ja" rapoví Lohorčák. A při tom to někdo poslouchal a už z toho bylo, že Hlohorčičtí jsou „pajmičáci" a to jim dlouhá léta zůstalo.

E. Vyprávění o vsích a tvrzích v okolí Hlohovčic

Jak jsem v úvodu svých Pamětí řekl, je minulost a nyní i přítomnost dění a událostí naší vesnice mnohdy úzce spjata s děním v obcích blízkého a někdy až i vzdálenějšího okolí. Současná zemědělská kooperace i územní správní změny nabízejí do budoucna úzkou spolupráci v širším územním obvodě, kdy lidé z naší vsi se budou pracovně i společensky stýkat s lidmi i ze vzdálenějších obcí a budou tak vytvářet i společnou tvář kraje.

Proto jsem se rozhodl rozšířit vyprávění o minulosti naší vsi o poznání minulosti mnoha sousedů a zároveň zkrácené, aby ji poznala i naše budoucí pokolení.

Nebudu si nic vymyšlet a budu moci opět čerpat z toho, co bylo již napsáno a zaznamenáno starými kronikáři i současnými beletristy jako byli ku př. Augustin Scalaček a z přítomnosti Ladislav Stehlík.

Nemíním tím nad mou opisováním, já to upravím a svým a jeden vzešlý celek. Začnu opět dáma minulostí z lidu mohylových hrobů z okolí Chlumčí a projdu celým okolím naší vsi. A ty hroby byly prozkoumány v Chlumčí a tam tedy začínám.

Mlíkavče

Historici archeologie (vědy o vykopávkách) vědí, že tomuto místu byla přiřazena zvláštní kultura lidu, který se zabýval zemědělstvím, znal bronz a uměl svá příbytí opevňovat důmyslným hrazením. Na mohylových polích ukládal se žárové pohřby, provázené zvláštními kulty, jejichž tajemným ojedinělým svědectvím, dodnes plně nevyvětlitelným, zůstává bronzový vozík na nízkém podvozku se čtyřmi koly, nalezený v ohrabačském lese v mohyle bojovníka. Do mohyly ve Štaniře byl přiložen bronzový meč a břitva. Cíliré psky zdobené hnětly z hlíny velké zásobnice na obilí i popelnice se zvláštním otvorem pro duši a důrkem vyrývaly do měkkého povrchu lého keramiky ornament. Nevíme, zda bílo zemědělci měli nějaké božstvo počasí, ale jistě věřili v posmrtný život, ukládajíce k popelnicím zbraně, jehlice a ozdobné kroužky.

Studánka Vojěška připomíná jednu ze staro-vojěšských legend, která je spojena se šťastným návratem z Říma do vlasti. Unavený poutník jmí položil hlavu na plochý kámen a usnul ve stínu stromu. Pastýř hnal kolem stádo ovcí a nedalo mu, aby spícímu nepřeřezal svrchním tesáčkem. Zahnul se nad střed a zatroubil mu do ucha. Zlomyslník na místě ohluchl a od té doby nesměli milovníci poslyšet troubit na roh, ale jen mávat bičem. Tak jmí se také ve Vojěchově dozvěděl o rytířském rodu kmene Slavníkovců na Libici a odtud pak odešel k johanským Prusům, kde nalezl mučednickou smrt.

Sobíš čtyřboké kaple, vystavěné nad „zázračnou" studánkou stojí u rybníka zrcadlícím stavba s zděným přízemkem a srouseným poschodím pod plochou mansardovou střechou. Tato stavba z r. 1775 původně sloužila jako lázeň a později byla přeměněna ve školu. Milavči jsem věnoval pozornost hlavně kvůli oněm pražskobrickým nákresům, jejichž originály jsou uloženy v Národním muzeu a kopie v Chodském muzeu v Domažlicích. O naší lovách bozeny Němcové ve dvoře u Šedíků se podrobně mluvilo dočíst ve Staňkově Šumavě (III. díl Země zamyšlené).

Blížejov

Sledujeme potok Žubřiny, přejdeme dvě poněmčené lahoňce a přijdeme do Blížejova, kam od nepaměti pocházeli z Lahoňic, Přírazce i Chotiměře na hřbitůvek kolem kostela svatého Kateřiny, který měl svého faráře již v r. 1384. Později byl za české vrchnosti přestavěn do nynější podoby. Železniční trať ho rozdělovala obě národnosti, které tu po léta žily v sousedské shodě, než henleinovští odrodilci začali i tu zavádět svůj nacistický pořádek.

Přírazec

Ves leží na rozcestí silnic ke Staňkovu a druhé ke Kamenicům a Koloreči. V obci stojí původní zámeček, který od r. 1753 patřil rodině Dohalských z Dohalic. Z tohoto rodu pocházel notinář Jáchym Boček Dohalský, zakladatel Čech, příkladů umělců, který na přímý Himmlerův

rozkaz za své češství položil život v Malé terezínské pevnosti.
V pozdějším domě za hrází bydlel často u rodičů hostem
komunistický novinář Julius Fučík. Fučíkovi rodiče zakou-
pili letní dům v dalším roce a uchýlili se do něho
se svými dětmi dočasně. Fučík sem odjížděl se svou ženou
Gustou a stýkal se tu s dělníkem plzeňských železničních dílen
Tichotou z Kahoře, jehož němci vystěhovali po záboru Kahoře
z jeho bytu a byl pak s celou rodinou nájemníkem Fučíků.
V roce 1939 o slavné vavřinecké pouti navštívil zde Fu-
číka známý novinář Franta Kocourek, byli spolu
na Vavřinečku a odpoledne zašli do krátkého na pivo.
Byl jsem letmo se svou ženou, ještě za svobody také
na návštěvě u Fučíka sester, starých chodských šedi-
vek a tam tehdy také přišel Franta Kocourek s Fuči-
kem. Byli jsme narýchlo představeni, účastnili jsme
se zahradní slavnosti, ale to jsem ovšem neznal
Fučíkovu činnost a myslím, že nám byl představe-
n pod jiným jménem. To vše mi bylo objasněno,
až jsem se po osvobození dověděl o těle jeho cesty
s také nacisty popraveným novinářem Františkem
Kocourkem, s nímž jsem se setkal ještě jednou
v Hořicích v Podkrkonoší, kde jsem učil.
Vrátím se ještě stručně k minulosti Přírozce. Ves
byla od pradávna sídlo vladycké. První zápis v
zemských deskách je z r. 1366, kdy majitelem byl
vladyka Řezema z Přírozce z rodu vladyků Osvra-
čínských. Majitelé se měnili a krajinou r. 1431
zněla píseň Husitů, vedených Prokopem Holým.
Připomenu ještě, že tu byl r. 1866 vystavěn pivovar
a rozdělení majitel po r. 1921 tu dal zbudovat

vzorný sklenník, který se stal základem pozdější rozsáhlého zahradnictví.

Chotiměř

I zde stávala tvrz, jejímž držitelem byl jakýsi Hněvek, připomínaný v r. 1379. Jméno Chotiměř má svůj původ nějakém Chotimírovi. Z řady majitelů si připomeňme jen Václava Koce z Dobrše na Těšínech, který mu začal vládu na Chotiměři způsobem nekalým r. 1596. Teholy přišel do Nové Kdyně a tu krejčího Václava pravým a pěstí spral a okradl. A tak jakoby i jiní páni proti sousedům kdyňským si vedli. To jen tak pro vzpomínku na minulost.

Dnes, jak říká Stehlík, hřeb zámkem tvoří kaštany a tři červené báně barokní kaple z poloviny 18. století původní ozdobím nějaké ruské cerkve.

Chotiměř se může pochlubit pěknými plastikami se soustředěním na třech místech. Jsou to podstavy křížů a světla na zámecké kapli, za vsí mezi lipami podstava Jana z Nepomuku a vzrostlé kaštany, jávory a lípy obklopují kamennou Kalvárii.

Pěkná je Stehlíkova vzpomínka na nákladného umělce Zdeňka Štěpánka, který tu má po rodině i mnoho vodě rozvětvené příbuzenstvo po své mamince, s. j. po příslíci.

Jako mlynářská dcerka se jeho babička přivdala z Kšenov do chotiměřského mlýna u Parlíku, ale dlouho se z manželství neslyšilo. Mlynáře zabil blesk na vantrokách.

Ponevadž mlýn nemůže být bez mlynáře, musela mladá paní-máma pomýšlet na nové vdavky. I přižení se k mladé vdově Karel Tayerle, synek z Dlouhého mlýna pod Úlenčím. Byl to dobrý „ponorec" u něhož se chasa i mleči drželi. Mlynářčina sestra byla vdána na ouněorském mlýně a jeden její syn mlynařil na mlýně Paseka. A vnuk Zdeněk pobýval u chotiměřské babičky a odtud docházel do jiřivozecké jednotřídky, kde mu byl spolužákem Zdeněk Dohalský z Dohalic. A tu i později pobýval mezi vesnickými spolužáky své mládí a pak i jako student i do Pakty rád zavítal, jak vypravěla maminka Vojka Hrbáčku, která v Pakce sloužila.

Lštění

A nyní si uděláme malou odbočku od silniční a podíváme se do Lštění, kde také bývala slavobylá vladycká tvrz. Lesknou mineme Malonice, známe tím, že tu byl po zavedení robotního mámí v c. k. Rakousku první parafie v zemském směrem a později i v říšské radě vídeňské za náš kraj Tomáš Janovec, o němž jsme se zmínili při žádosti Hlohovčiských o zřízení samostatné školy (str. 78) U Janovců také chovali hřebce, kam i hlonovučtí sedláci vodili koně „k engštu."

Ve Lštění zůstaly zbytky tvrze dlouho zachované jako je tomu v Pucliciích. Lštínská tvrz se v letech 1362-67 vyskytuje v držení Plity

ze Šlětí, o němž víme, že faráře ke zdejšímu kostelu dosazoval. Jeho dědic nástupce Pelhřim se dělil o ves „s ještěm nějakým" (1371–79), o kterém jsme mluvili již Hlohové. Počátkem 15. století bylo šlětínské zboží přikoupeno k Hrádku Strchlebským a celé 15. století prý o něm zmáv (husitské války). Víme, že r. 1513 je v držení Jana Bohuchvala z Hrádku. Ten zemřel r. 1519 a statek byl rozdělen. Šlětín se dvorem a vsí, ves Močiady, pusté vsi Mimoro Vítkovice a díl Hradiště dostala Eliška z Hrádku. Ta byla v té době nezletilá a za ní poroučeli r. 1522 na Šlětíně její bratři. Eliška se provdala za Diviše Černína z Chudenice. Později se majitelé měnili a mezi nimi bylo i město Domažlice a pod Šlětín patřilo i k Stříčům. R. 1748 se na statek přižemil Jan Kristof Dohalský z Dohalic. To už ve Šlětíně stál zámeček, jejž i s panským mrodal Dohalský advokátu Starkovi z Plzně r. 1895. Zajímavá je zmínka o šlětínském kostele. Posmrtí faráře Schneliga bylo Šlětín přifařeno k Stříčům, odkud byla fara r. 1652 přenesena do Kolovče a to trvalo až do josefínské reformy 1784, kdy se fara ve Šlětíně obnovila.

Osvračín

Vracíme se opět do údolí Úhlavy a zastavíme se v Osvračíně.

Původní jméno zdejší obce bylo Osvraky, z něhož se ke konci 15. století vyvinulo Osvračín, v 17. stol vyskytován i tvar Vostračín, což se uchovalo dodnes v lidové mluvě.

Z dob pradávných zachovala se pověst, že na návrší nad nynější vsí směrem východním stával hrádek, kde se podnes říká „na zámečku". O hradu se říká, že byl založen ve 13. století a rod, jemuž hrad patřil, měl ve svém erbu berana se skoku a černé hrdlo, prý patřilo několik hradů na Plzeňsku. První držitel, připomínaný r. 1289, se jmenoval Zdislav z Ostrašína. Historie střídání držitelů by byla velmi obsáhlá. My už také víme z vyprávění o Hlohově, že r. 1397 pán na Hlohově, Zdimír ze Sedlce, koupil dvůr v Ostrašíně. Byli tu i Černínové z Chudenic. Posledními majiteli výletního zámečku a panství byla sklářská rodina Zieglerů z Černé Řeky nad Klenčím. Jejich jméno je pak spojeno s historií sklárem ve Starých Kořenech, Holýšově a dvorem ve Výtrni.
A co říká o Ostrašíně Lad. Stehlík?
„je to zámek, jehož stromy a altány se skládají v hladině návesního rybníčka, kolem cesty se táhne dlouhé stavení bývalého panského dvora a kostel na svém vyvýšeném místě upoutává zrak svou siluetou." Zavádí nás pak na hřbitov, kde čteme epitaf na hrobě zdejšího rodáka, učitele a básníka Josefa Abraháma, jejž i mnozí od nás znali.
Svou historii mají i obce přiškolené a přifařené jako Mimoň, Dohalice, Mečeradly a Horní Vrtary ač tyto posledními mají blíž ke Kokořínu.
Mimoň a Mimoňa je dlouze spjata s osmolými Ještědy a Dohalice svým jménem připomínají zakladatele ves hrabata Dohalských.

Močeradly

Lad. Stehlík píká o Močeradech: Něco typicky českého najdeme na návsi v Močeradech. Hlavními dvěma rybníčky zrcadlí bílé stříšky i kapličku, jejíž štukatérská stěna s bání je tak typická, že by mohla být umístěna v kterékoliv části Čech. O Močeradech se vypravuje dávná balada (Sommer: Topografie).
Když nastala v letech 1771–72 neúroda a drahota, byli obyvatelé této vsi těžce postiženi. Většina z nich pomřela hlady a jen několik málo přežilo tuto egyptskou ránu. Hrabství obdělávalo pustou ves novými robotníky hlavně z okolí Slaníkovského a ze vsí u Horšova Týna. Ti se však dlouho nápadně odlišovali od okolních sousedů výstředností, oblečením, zvyklostmi a špinavým různem. A tu říká Stehlík, že mu nikdo nedovedl vysvětlit proč Močeradským říkají „novováde!" Tu zkazku o tom moru uvádí také kronikář Mayer v Hlohovčické kronice, ale hodně jinak.

Nové Dvory

Od Močerad vede cesta k Novým Dvorům. Je to malinká ves s bývalým dvorem, patřícím kdysi Černínům, který se stal s. gr. „zbytkem" a majitelem byla snad ještě známá „židovka" Jda. V knize Osvračina čteme toto: „Tehdy jistý, který byl sezením na Novém Dvoře, poslal r. 1623 Dislava, jako nejstaršího bratra, aby statek (rozuměj osvračinský) ve tři díly rozdělil."
Tak tedy Novodvorský statek byl a ještě dědičným zbožím náleží na Osvračině.

Stehlík k tomu poznamenává. Vesnička nemá žádnou zvláštní historii. Skupina vyrobených lip stíní na návsi zděnou kapličku a rodný stojí u cesty výstavný statek „u Mareštíků". Z této usedlosti pocházel odborný učitel Petr Josef Vrba, otec známého básníka Jana Vrby, který se za mlada vracel často mezi příbuzenstvo do otcovy rodné vsi. Jedno rozsáhlé pole za rybníkem se jmenovalo „Dolina" a dalo dej i název jednomu z dětí Vrbovy tvorby.
Pro nás Hlohovečáky jsou Nové Dvory známé tím, že k „židovce" chodila na práci řada lidí a že někteří hlohovečtí kováči se přiježdívali od židovky velkou parní mlátičkou.

Údolí Radbuzy, Stráňkov a jeho okolí si ponechá-me na závěr. Z Nových Dvorů půjdeme do Srbic, kde se zastavíme déle, pak do Kokovic a projdeme celé jeho okolí až do Lísoček a k Chvalenicím.

Srbice

Cestou z Nových Dvorů od lesíka Hlázu, či od hlohovečtické křižovatky je vidět k Vítu a do Srbic.
Z dálky působí kostel svatého Víta jako turistické. Historik Roubík tvrdí, že na Hůrce skutečně, snad v dobách lidu mohylového, stálo dřevěné, opevněné hradiště.

na žlovém pahorku nad rybníkem u rozdejších Lochuň stávala koncem 12. století tvrz, jejíž zbytky se potvrzovaly v 30. letech tohoto století.

Praská újezdní ves evidovala již před r. 1195. První historické zprávy o místních, že byla darována paní Přibyslavou, manželkou velmože Chotěborova, dceři Eufrosině, která vstoupila do premonstrátského kláštera v Doksanech u Prahy. Tím připadla ves klášteru Doksanskému. Ze zpráv o majetku tohoto kláštera je patrno, že ves Srbice mu patřila již před rokem 1195, to by tedy znamenalo, že už předtím tu stála. Klášter sám byl založen r. 1143.

Z pramenů o zakládání osad víme, že újezdní vsnice, t. j. vsnice na rozcestích, vznikaly již v středním čase dávnověku, snad již v 10. století a taková rozcestí bylo pod Hůrkou od hradiska Žalov. Stará cesta ze směru na Prahu dělila do směru k Radbuze (Stařkov) a k Úhlavě (Svihov). Teplý říká, že na takových místech, kde končívaly a se „srbily" - rozcházely cesty od původní cesty od hradiště, vznikaly osady s kmenovým slovním základem „srb". Od toho pak názvy Srby, Podsrby (u Strakonic Podsrp), Srbice, Srbičky, Srbí atp. Z toho všeho lze předpokládat, že Srbice již tu byly ve 12. století. Tak i se tvrdí, že zakladatelem tvrze a vsi byl onen Doksanský klášter.

První zmínka o zdejším kostele je z r. 1273. Podle Teplého byl kostel, svatyně ve Vsi za první stavbou doksanským klášterním kněží

v těchto místech. Ve 12. století zde působili jako kněží benediktinští mniši. Staré zápisy o nich však nemluví. To by svědčilo o tom, že i kostel už tu stál koncem 12. století. Zajímavý je tohož starý gotický nápis na klenbě v presbytáři. Jedni jej čtou jako 1599, jiní 1199. O tomto nápisu staré zápisy praví, že celý zněl takto: „Anno 1199 28. octobris fuit restaurata", to je česky: Roku 1199, 28. října, byl opraven," což je nejpravděpodobnější.

Nebudu se zde šířit o památkách kostela. To už činili mnozí jiní, zvláště p. řídící Holub ve svých kronikách. Avšak něco jich několik uvedu.

Na kamenném ostění románského portálu si prý brousili meče křižáci, když táhli v několika procesích k Domažlicům. Podobné zvěsti se vztahují i k jiným místům, ale právě tady snad přece jen bude na tom historie.

V roce 1380 byl zdejším farářem Oldřich Hložek z Hlohové, kaplan krále Václava IV a později kanovník pražské kapituly a pásl zde stádečko na bohatém obroku.

Po husitských válkách se na „hůře při kostele" připomínalo děkanství s několika kaplany, velmi štědře nadané. Patřily k němu lesy Holec, Kněžský a Sádlovský rybník s množstvím polností a luk.

A nyní se vraťme ke vsi samotné, která byla sídlem „panského dvora" a také jakýmsi

újezdním střediskem. Ve fře kdysi byli vrchní rychtáři ze dob roboty.

Roku 1336 byla postoupena trhová ves Kloreč, Srbice a Těšovice (psáno Tisovice) Jaroslavu ze Skočic. Ten pocházel z rodu Čerínů ~~ze Skočic~~ z Chudenic a byl velkým příznivcem cholešovského kláštera.

Roku 1426 se připomíná, že tu byl farním patronem Jaroslav Plichta ze Žerotína a dosadil do Srbic za faráře jakuba Skřetu z Kralovic, což podle regule měl udělat farář z Plzně.

Když se Srbice dostaly zámku z Roupova, byla již tvrz rozbořena. Zboží klorečské bylo Ladislavem Jagellonským potvrzeno 1491 Janu Roupovskému z Roupova a jan vyplatil r. 1473 již také Hrádek a Poděhuzy. Kloreč, Těšovice, Chocomyšl, Kamičky, to hořilo za čech dobrá panství srbické. Ponévadž v Srbicích nebyla asytná tvrz, bydleli Roupovští dále na Roupově. Část panství na Srbicích dostal syn Hynek a ten vše prodal r. 1580 Jindřichu starším Žákavci ze Žákavy. Tento pak postavil v Srbicích při dvoře zámek a dal jej ozdobit rustikou, t. j. malbou na zdi. Rustika byla v těchto krajích patrna ještě počátkem století.

Do srbického zámečku Žákavců ze Žákavy umístnje Josef Pekař ve svém díle o Valdštejnovi pobyt tohoto dobrodruha a vojáka v prosincových dnech roku 1632, kdy zde spal na zpáteční cestě z Všerub do Plzně.

Žákavcové drželi Sibřické panství od r. 1571 do r. 1664, kdy je roku 20. ledna Janu Karlovi prodává Jaroslav Kunatrt, hrabě z Babna. Žákavcové vedle Sibře drželi Kolovec, Chocomyšl a Přikrei. Kunata připojuje k Sibřicům také statek Loštěnu, který koupil od otce domažlického. Podle paměti hrabě Evžena Černína, pozdějšího držitele Sibře, byl u Kunaty hostem Josef Dobrorský. Kunatové sbírky zámek dali pěkně vyzdobit. Mimojiné byly tam vymalovány erby Kunatových předků. Po roce 1711 byl statek sibřický koupen hrabaty Černíny z Chudenic. K Sibřicům patřily tehdy Těšovice, Zichor, Kolovec, Močeradly a Nové Dvory. O zámku v Sibřicích se v Evženových Pamětech píše: V zámku byla velká hostina, když najednou svíčky na lustru zhasly a se stropu spadly když uděšená společnost povstala a z tmavé tabulnice (jídelny) vyběhla, sesul se strop s velikým hřmotem.

Za Černínů (z nichž byli Evžen Černín) vystřídalo se na dvoře mnoho správců. V roce 1924 byla provedena parcelace statku. Sám pamatuji správce Knappa, jenož syn se mnou chodil do 1. třídy sibřické školy. Po něm přišel poslední Vl. Běhálek, jemuž byl přidělen zbytkový statek.

Něco z minulosti vesnice Sibře:

Při panském dvoře býval pivovar, který stál v panské zahradě před chalupou Tkalců ve zdi proti Tkalcům byly dlouho znát stopy oken.

V domku č. 22 bývala prý vinopalna a ve Tkalcu chalupě sečkárna. Důkazem existence sečkárny je česky psaný kontrakt (byl prý v majetku Písaříku a byl zničen), v němž hrabě odevzdává sečkáři Janu Bláhovi sečkárnu slovy: „Posledním má vůle jest, aby Jan Bláha z této chalupy stěhován nebyl; kdo by him vinen byl, z toho odpovídati bude." Datum na listině bylo 1706. Podle data se tak stalo za hraběte z Bubna a v té době byl asi zrušen pivovar. Ve zdi Tkalcu chalupy je (či byla) prý dlaždice s letopočtem 1470. Sklepy pivovaru byly ve sklepech bývalé tvrze na Stráncích.

Při hrázi Svatoříckého rybníka stával mlýn. Z roku 1940 je uváděno, že je to nynější Bláhů chalupa. Vpředu štítové zdi bylo vodní kolo, v přední části chalupy mlýnské stroje a v zadní mlynářův byt. V druhé chalupě u mlýna byl byt pro výměnkáře a mlýna byla maštal a stodola. Voda šla hrází (pod nynější silnicí) dřevěnými korami šikmo ke kolu. Ke mlýnu patřila též zahrada, loučka pode mlýnem a louka u Romorského rybníka, pole na Hůrce a na Klítce. Prvním mlynářem byl zdejší rodák, jakýsi Vrba, po něm Filip Bouzek, pak Florián Majdl v letech 1814–21. Jeho syn Ignác v r. 1851 vyměnil mlýn za panskou hospodu v Koloreči. Hospodu „u Majdlů" v Koloreči moji vrstevníci ještě pamatují. V roce 1851 byl mlýn zrušen a většinou se tam jen šrotovalo. Původně patřil mlýn k panskému dvoru.

Pro Srbice typickou a od Staňkova a Černé zdálka viditelnou byla budova ovčína, kde se chovalo až 600 ovcí. Vlaté ovce se po odstavu dávaly za jiné panské ovčíny. Střih vlny se provádělo před ovčínem a za deště ve stodole ve dvoře. Ke střihu přicházel hraběcí účetník a správce dvora ze Švihova. Po střihu bývala hostina. Vlna se dávala do žoků a takový našlapaný žok vážil až 75 kg. Ze 600 ovcí bývalo až 6 našlapaných žoků. Vlna se pak odvážela do Chudenic a odtud ze všech dvorů svezenou vezli koňáci do Prahy. Ovce na panském byly chovány jen jemnovlnné, zatímco sedláci ve vsích okolo měli jen ovce hrubovlnné, jež dávaly menší užitek. Páni stříhali jednou a sedláci dvakrát v roce.

První známý ovčák z počátku minulého století byl Josef Tampíc. Ovčák byl dobře zaopatřený služebník. Měl měsíční deputát, užitek z každé desáté ovce, deputát pro 4 pacholky a svou ženu. Každý dostával: 6 mírků žita, 1 mírku pšenice, 1 mírku ječmene, 1 mírku hrachu a dříví. Choval pro svou potřebu dvě krávy. Ovčáci byli lidé zámožní a dobře zaopatřovali své děti. Posledním ovčákem byl František Drozda. - Ovčín byl zrušen r. 1880 a chován v něm pak mladý hovězí dobytek.

Na pahorku nad rybníkem v „Lochách" stávala kdysi tvrz, z níž se zachovaly sklepy, jichž později užíval pivovar. Až do r. 1865 bydlela v těchto sklepích panská čeleď

pro kterou potom v r 1865 byla postavena na vyrubeném rybníce zvláštní budova zvaná „Lochy."
Sklepy pod bývalou tvrzí sloužily za sáje pro dobytek čeledínů - mlatců. Za byty pro mlatce se užívalo i chalupy č 20 (u Kašpárků, u Papšíků, v r 1940 nazývané u Gajgrů - nozdějí u Soukupů)
Na místě tvrze na návsi stávala nad sklepem jiná panská chalupa, snad ze zbytků tvrze postavená, ve které bydlela panská dělnice (nyní bývalá) a mlatec. Když zanikla, byla při stavbě „Lochů" zbořena a kámen použit na stavbu Lochů.
Jak Srbičtí robotorali
Sedlák robotoral s potahem 3 dni v týdnu celoročně. Od sv Jana Křtitele (24.6.) do sv. Václava (28.9.) měl jednou týdně ještě robotu pěší bez potahu. Někdy byl zaveden jiný způsob roboty: sedlák zaplatil vrchnosti 29 zl., a k tomu 16 dní zdarma pro vrchnost pracoval. A tíh způsob se nazýval „robotou" a ten záležel v tom, že sedlák musel na jaře navézt hnůj na 6 měr pole, jej zaorat, z líže rýmy odvést mandele, jak opět zaorat, rýmnit, zanf atd.
Chalupníci a domkáři měli robotu jinou.
Šentýři, kováři a mlynáři platili činži, peníze odváděla do Chuolenic a odtud na krajský úřad do Klatov.
V síle panského dvora byl pro res vrchnosti dosazen vrchní rychtář, z okolních vsích, spadajících pod Srbice rychtáři. Podrobnosti jsou uvedeny ve Sborníku „Staňkorsko".

Čermná, Poděvousy, Těšovice

O Čermné se čtenář Paměti dozvěděl, že první zmínka o existenci dvorce je již z r. 1233 a potom, že rok je minulost Čermné souběžná s Hlohovčicemi a je o ní zmínka jak ve zbožích Škrchlebského hrádku, zbožích kamenickém a rokycanském hauts-mannsdorfském. O Poděvousích je první zmínka v historii Škrchlebského hrádku v r. 1379. O životě v těchto místech vyprávěl pan řídící Holub ve svých kronikách a já to podle něho zapsal a jistě i tyto obce mají své kroniky. Kdysi tvrze a panské dvory a moc se o nich nezmiňuje podrobně ani Sedláček.

Těšovice měli minulost velmi spjatou se Srbicemi a horní o tom i těšovická kronika. Já bych k tomu chtěl jen dodat, že jejich existence a podle tvaru návsi je velmi stará. Svým hrabyním tvarem ukazuje, že její vznik spadá do 13. století. O Těšovicích jsem se zmiňoval při srbickém školství a při vyprávění o Srbicích. Také nemělo tvrz ani panský dvůr a moc o nich nehovoří ani Sedláček.

Přeji, aby mi to neměli za zlé, ale jistě i oni si někdy najdou čas k listování starých pamětí.

Stará obchodní zemská stezka přiléhala k hlohovčickým „Blatům" od Kolovče, a proto se budeme dále vyprávět o Kolovečsku.

Kolovečsko

Kolovec

Kolovečtí jistě znají (alespoň ti starší) mimolopl Kolovec z pera bývalého generála Šindeláře.

My se však na mimolost rodíváme, jak o ní již v jisté kapitole těchto naměch vypráví archivář Tepl, jako o lhové vsi Kolovci. Dále s rozlehčením, co říká Augustin Sedláček ve svých Hradeckých tvrzích: „Na místě nynějšího kostela bývala tvrz a ještě počátkem 19. století k ní jevily valy a příkopy. Jedna strana příkopu byla zavezena v letech 1831–32, když tu stavěli školu a druhá strana se udržela až do r. 1871, kdy také byla zasypána. Tím také zmizely nadobro, na nichž sousedníci své ramy mívali.

Jindřich, kníže a biskup (zemřel 1197) daroval Kolovec Doksanskému klášteru, v jehož držení byla Kolovec až do husitských válek. Pak už to byli páni jako na Srbicích, kteří Kolovec drželi. A co říká Ladislav Stehlík? Ten Kolovec uvádí verši písně: Kolovec je krásný město – má panenko, neporéz to. – Nerozvěz, neporéz, – že jsem k tobě oknem vlez. – Kdo by to jinak povídala, – když jsem na ně zavolala – neporím, neporím, – já jsem ráda, že to vím.

Pak připomíná několik významných kolovecských rodáků, mezi nimi třeba profesora na Plzeňské obchodní akademii Emila Felixe, jehož znali i hlohovečtí studenti jako kněze, který byl znám svou literární historií.

Domažlických gymnasistů mého a předchozího věku
mají v paměti profesora Šlaise, též kolovečského rodáka.
Náš z Hlohovčic si vždy hlídal, zda u nás doma
při holit šetřají a šetřotem Hlohovčicemi mocnářejícím
doprovázejí. Já za svého počátečního působení
na Prachaticku ve 30. letech jsem slýchal pověstná
slova o prachatickém primáři-chirurgovi MUDr
Vondrákovi, který také pocházel z Kolovče. A že
Kolovče měla i generálo, to je v mé učebnici o
o Kolovči. Z Kolovče pocházel i otec malířky
Dušeny Svobodové, jan Čáp.
Kolovečskou keramiku (mnčené nádobí) si mohly
hospodyně nakoupit na kterémkoliv jarmarku
či pouti v Pošumaví. Jeho výroba, dnes už
jen v podobě umělecké, je soustředěna v
rodině Kopců. - Dnes Kolovec nahrazuje
svým pletným zbožím Druko-pletárna a
"stará kalačovna"
Kolovečské si odjakživa dobírali sousedními
vesnicemi ve stínu, jež prý chodili nakupovat
kopáčem na hrnčí. Nejvíce si Kolovče
se však stal dřevěný mlýn na přemílání
bab. Později, jak víme, se z této pomluvy
stal pěkný kolovečský matoucí zvyk.
Tento mlýn má za podklad skutečnou
událost. - V r. 1864 byl vystavěn na místě
dřívějším mlynářům Špalem parní mlýn na místě,
kde kdysi stával mlýn větrný. Okolní mlynáři
jej poráželi za nekalou soutěž a rozšířili o
něm zlomyslnou pověst, že mlynář v něm mele
jen na stará baby a z toho vzniklo, že tam melou báby.

A že tam melou báby, je věta dvojsmyslná. Buď v tam báby dávají něco semlít, nebo jsou tam báby semlany. A ten zvyk „semílání bab" řečně popsal Lad. Stehlík ve své „Šumavě."

Z Kolovče se můžeme vydat do různých směrů. Jedeme-li silnicí směrem severovýchodním, minem ještě v Kolovči výstavnou novou školu, dále v lukách pod Holým stavení „pohodnička" a přijedeme „na Bzichov", správně do Zichora.

Zichov, rozhovořená vesnička mezi lesy na stráni, pěkné rekreační místo po letní hosty, míval kdysi panský dvorec a za našich časů byl znám svými alejemi třešní a ořechů.

Směrem východním z Kolovče přijdem do Chocomyšle s výstavním starým zámkem, lihovarem a černínskou pilou.
O Chocomyšli se říká, že na místě rozdějšího zámku stávala tvrz. Roku 1369 byla ves rozdělena na 6 poplužů, které drželi páni Albert, Filip, Václav, Jeliáš, Beneš a Šudík. V r. 1711 byla Chocomyšl (Kocomyšl) koupě Černíny z Chudenic a Fiokor Černín dal postavit zámek, když postavený na místě staré tvrze, zbořil a na jeho místě v letech 1761-63 dal postavit nový zámek s jízdárnou, v němž bydlíval po letní dobu. V roce 1773 zámek vyhořel a byl pak obnoven jen zčásti pro bydlení hrabat dvora.

V bývalém zámku byl r. 1833 zřízen cukrovar a když nerentoval, byl přebudován na lihovar.
V Chocomyšli jsou velkým rybníkem, jehož hráz je upevněna dnes již skalethými duby, zřídili si Černinové pilu, jejímž správcem po mém otci byl můj strýc (měl mé druhé maminky bratra) Karel Horák.
Nedaleko Chocomyšle je vesnice Únějovice (Hounovice), kde stávala též tvrz, na níž je Sedláčkem jmenována řada držitelů. V 19 století stál již na jejím místě panský, t. Chocomyšli patřící, špejchar.

Z Chocomyšle bychom mohli jít do Kamének, jež podobně jako Vyšensko, byly jedním z Chocomyšlských starých poplužů.
Ale my se vydáme k Chudenicům, starému černínskému hraběcímu sídlu, kde jak víme, jedou z Černínů hostil „moudrého abé" českého buditele Josefa Dobrovského, jehož známe z románu Vojtěcha Šmilovského a nyní též z filmu „Za ranních červánků" Vojtěch Alois Šmilovský byl profesorem na klatovském gymnasiu a učil také otce šumavského spisovatele Karla Klostermanna.
O Chudenicích jen krátce:
O Černínech z Chudenic učí Sedláček:
Pokud lze poměry sledovat, jmenuje se jako první Černín bratr Břetislava z Plzně, od r. 1192 a naposled 1212, když byl

nejvyšším komorníkem krále Přemysla Otakara I., jemuž velké služby prokazoval, ale později i pro těchto dvořanství zbaven byl. Tehdy se opakovat hlavou pověst o uhlíři, jenž milíř v lesích páhl, zabloudilému knížeti (snad Oldřichovi) cestu z lesa ukázal a za to do šlechtického stavu povýšen. A že byl od uhlí černý v obličeji, jméno hrabě Černín dostal..

Opustíme Chudenice, dnes lázeňské středisko, s čer slovutným černínským zámkem a pokračujeme ke starému strážnému vršku, kde později hrad Pušperk byl postaven.

Hrad Pušperk

je opředen řadou pověstí, z nichž některé si tu uvedeme. Vyprávělo se tu například, že jsou tu skryty velké poklady, o něž se mnozí chtiví lidé pokoušeli. Také jeden venkovan z panství chudenického se pokusil poklady najít. Prokopal se až k malé zavřené bráně, jsa té naděje, že zlato a drahé kamení za tou bránou v nesčíslném množství tam shromážděné odnese. Avšak když naň po tři noci strašné sny s pohrůžkami chodily, rozkázal bránu zase zasypat.

Vyprávějí se i pověsti, jež mají snad historické jádro. Pověst, že šla z Pušperka do blízkého hradu Kouřimi chodba pod zemí, svědčí

o tom, že držitelé Kouřimi a Pušperka byli zajisté
oloby jedné krve. Ale pověst vypravuje dále, že jejich
přátelství se obrátilo v zášť a nepřátelství. Pušperský pán
působil Kouřimskému mnoho zla, zejména hraběnu,
jejž na něm nejednou žádal. Rozhněvaný Kouřimský
sliboval konečně zaplatit. A skutečně jeho čeleď přivezla
na Pušperk několik vozů se sudy, jež měly hrách obsahovat.
Pušperští pustili vozy na hrad a když nastal soumrak,
vystoupili ze sudů oděnci a vše na Pušperku pomordovali.
Když se tak stalo a hrad zůstal opuštěn, přišel na
Pušperk chudý pasák z Bezpravorie, jménem Žídek,
hledaje, zda by nějakou potřebnou věc mezi kou-
anými zbraněmi našel. Tu uslyšel pod sebou v ně-
jakém sklepení zvuk a sténání a poznal, že je to
lidský hlas. Dal se do kopání a našel ve sklepení
jedinkou dceru posledního pušperského pána. Byla
tam zasypána, když se před vrahy hordami
uchýlila do sklepení. Panna tato se pak uvázala
v pušperské panství a svému osvoboditeli z otro-
ctví darovala svobodnický statek v Bezpravo-
vicích, kde podnes lidé ukazují Žídkovský dvůr.

Pušperk postavil r. 1260 Jaroš ze Sirna,
rek z bitvy u Kresčaku, kde bojoval se slepým
českým králem Janem Lucemburským.

Přesuňme se nyní do Úbočské doliny, kde jsme
podle archiváře Teplého s našimi Paměťmi
začínali.

Řekli jsme si tehdy, že Úbočí byla vsí trhovou
při cestě obchodních družin přicházejících k nám
Kdyňskou bránou a ubírajících se dál přes
trhovou ves Kolores kolem hlohovčického Blata
do údolí Radbuzy a pak směrem do nitra
země. A Lad. Stehlík říká: Díváme-li se
na Úbočí od Všeradického rybníka, uvědomu-
jeme si z polohy celé vsi její strategickou úlohu
skážnou. Ve čtrnáctém století zde byly dvě
samostatné fary (fary) s dvěma vlast-
ními kostely, k nimž měla patronátní právo
šlechta, jež sídlila na nedalekém hradě Her-
šlejně. (Pozn. Dva kostely byly též v nedale-
ké Poleni). Poblíž kostela sv. Mikuláše, k němuž
patřila Dolní Úbočí, stávala už ve čtrnáctém
století zemanská tvrz, která patrně zanikla
v době, kdy ves byla připojena k Heršlejnu
V té době se v kostele konaly protestantské
bohoslužby a katolická menšina užívala
k svým obřadům menší kostelík sv. Václava,
který stál směrem k Všeradicům. Ten byl zrušen
roku 1785 josefinským patentem a jeho zdi-
va bylo použito ke stavbě srubu u rybníka.
A nyní, co říká o úbočské tvrzi Sedláček:
V Úbočí kromě tvrze dva kostely bývaly, jeden
z nich, starožitný kostel sv. Mikuláš stojí podnes
ve formě zahradě se zbytky zajímavé tvr-
ziště (r. 1884), kdež patrné s hospodářským
stavením, jež obsíná z polovice příkop a
náspy, který dříve bývalo vyšší. Roku 1816

byl velký hlad a místní farář Hrbek dal náspy rozrážet, aby lidem zjednal práci a zajistil výdělek. Roku 1871 byla ze školy pokácena lípa a pod ní byl nalezen starodávný, asi jeden sáhové dlouhý kříž. Hádá se, že pochází od tvrze. Jednou kopali na jižním okraji ve vesnici a přišli na chodbu, ve které světlo nehořelo. Měli za to, že je to stará chodba z tvrze.
Líboč se připomíná také jako staré zemanské sídlo. Roku 1251 tu žil Jiřík z Líboče, pak Vitla z Líboče. Vitla byl r. 1316 žalován pro útisk zemský soud od Nepra z Koryt, že zabil jeho otce Zdeňora. Když Líboč připadla k Heršlejnu, tvrz zmizela.

Vracíme se zpět ke Koloreči a krátce se zastavíme ve Věnadlech než odbočíme na Přikřici a pod Ketčí do Klamic.
Ve Věnadlech se narodil Kašpar Němeček, který byl knězem a kaplanoral v Polení a pak byl farářem v Chudenicích. Literární historie o něm říká, že za svého polenského kaplanování přijmul písařského učně a chalupníka Adama Franty, aby dal svého nadaného syna Josefa na studie do Klatov. Sám pak Josefovi všemožně pomáhal. Ze studenta se později stal rytmikář učitel a slovníkář Josef Franta Šumavský, věrný přítel Boženy Němcové v jejích těžkých dobách.

U Věnadel touhy odbočíme ke starému poplužnímu dvoru na Přikřici, který se připomíná již r. 1379 jako majetek Svatobora

z Chocomušle. Po levé straně cesty ke Kanicům se zvedá kopec se zříceninou hrádku Netřeb, kde mezi jehličnatými stromy roste i několik prastarých, památkovým úřadem chráněných tisů, které mají nahnědle dužinky s jedovatou pecičkou. Dřevo i jehličí obsahuje jedovatý alkaloid taxin, škodlivý bažantům i koním, ale jehož se používalo jako prostředku k nežádoucímu početí a to způsobilo vždy otravy a neštěstí.

Zámek s anglickým parkem, rybníček na návsi, kde je křižovatka důležitých silnic a shluk různobarevných chalup tvoří ves, která se usadila mezi vrchy Netřebem a Kotrborem a jmenuje se Kanice. Už na začátku 14. století tu stála tvrz. V 16. stol. byla přestavěna na zámeček. Ten náležel k chudenickému panství, později od něho oddělen a prodán jako hildmanátní statek a ten jej vlastnil do r. 1756. Posledním majitelem dr. Ruol. Perger. Třebaže byl Němec, postavil Kanickým českou školu. Při vyprávění p. řídícího Holuba jsme slyšeli, že Sirotčí ústav do Kanic rozvážel mléko do místní mlékárny, kde se zpracovávalo na máslo a tvary. Byla to tehdy taková první mlékárna v našem blízkém okolí. - Než opustíme Kanice a Kolovečsko, povíme jednu zkazku o Kanických, jak ji zachytil L. Stehlík a jež byla i knižně zpracována Primusem Sobotkou v jeho knížce Kratochvilné příhody měst a míst kolem Sokolovské.

Jeden kamický kočí jel v zimě z koloveěské sirkárny a ztratil po cestě hovni. Nic by se nebylo stalo, kdyby ji byl jiný soused z Kanic zpovzdálí nezahlédl. A kráčeje nezky zšioka se domníval, že tam leží někdo zmrzlý. Potěžoval se před umrlcem a obloukem se mu vyhnul. Doma svůj nález hlásil předsta-venému obce, ten ihned svolal radní, vypůjčil si od barona kočár a jeli pro onoho zmrzlého. Když přijeli na místo a nenalezli nic než slavou hovni, hodili ji na kočár a jeli zpátky domů. Jakmile Kaničtí spatřili panský kočár, domnívali se, že v něm vezou nebožtíka, a začali hned zvonit umrlčákem. Jistě si domyslíme závěr této příhody a pochopíme, proč se jeden okolní sousedé ptávali: „Komu to u vás zvoní?"

Kanicemi skoučíme putovární po Koloveěsku, abychom přes Kaškovice, staré slovanské božiště a rozdělí Roplužín panský dvůr, přes Kočkovady a Hlohorou přešli do údolí Radbuzy a na Staňkorsko, kde trou okruž-ní pouť kolem Hlohorčic ukončili.

Tok Radbuzy začneme sledovat u Horšor-ského Týna, kde naše ves měla od r. 1678 svou trautsmannsdorfskou vrchnost. Rabu-du zde hovořil o minulosti Týna, pokračuje-ten má svého předchůdce v blízkém Horšově, kde po osvobození v r. 1945 se usadila čada našich spoluobčanů. A o tom si něco povíme.

Tvrz Horšov

Nedaleko Týna leží kostelní ves Horšov, v níž vedle kostela stávala tvrz. Tato do 16. století zmizela a když pak byla zakládána Horšovská obora, byla tvrz zbořena a kamení bylo použito na postavení zdi kolem obory. Ves Horšov je prastará; byla sídlem biskupského hospodářství ještě dříve než Týn se vzmohl a po ní byl nazýván děkanát horšovský a od ní také Týn se jmenoval jako Týn Horšovský. Arcibiskupové tu měli „nájmavu" (jako panské léno) a nájmavník (lennípán) sedě na tvrzi byl povinen při Týnském sídle sloužit. Arcibiskup Arnošt z Pardubic povolil nájmavníku Kašovi z Opošic, aby mohl v Horšově stavení nová v ceně 12 kop vyzdvihnouti (postavit). Roku 1378 se připomíná Oldřich z Horšova. Bohuslav z Horšova byl r. 1403 purkrabím na Týně Horšovském a dostal potom v držení Poběžovice. Syn jeho Jan Hlušec (1443–1452) se psal také z Horšova, ale nemělc mu co činiti, jak se zdá, Bohuslav již nájmavu prodal. Roku 1438 ji vedl Parlík z Hradiště a r. 1464 Buřek z Bezvěrova a s ním se řada známých nájmavníků v Horšově končí.

Projdeme Týnem, prohlédneme si zámek a město a pokračujeme se mořicemi do Křenov.

Křenovy

Prý tu kdysi stávala pohanská tvrz, na které v 15. století vedli vladykové z Křenové

Jeden z těch vladyků, jménem Kalý, byl v letech sedmdesátých 15. století úředníkem Zemských desek. Jiný, zvaný Baburek ze Švamberka byl „lapka" (loupežný rytíř) a podnikal časté nájezdy na plzeňská území, takže Plzeňští byli nuceni jej ztrestat. Přepadli jej se svým rejskem přímo na Křenově, kůň rozbořili, Baburka zajali a odvezli v poutech do Plzně. Tam byl pak Baburek se svolením krále pro výstrahu jiným popraven na náměstí. Jeho majetek pak připadl městu Plzni.
Berme to však jako dávnou pověst, poněvadž víme, že Křenovy byly vždy středověkými panskými sídly hradeckými a později Kamenickými.

Vráňov

Kolem roku 1450 seděla na Hlohově paní Anna z Chřínova, vdova po Sezemovi ze Sedlce. Vzpomeňme, že od r. 1397 byla Hlohová v držení pánů ze Sedlce (Zdimiř). Anna r. 1450 postoupila v platu „božímu domu na Hlohově u sv. Jiljí" a pak odkázala Hlohovou synu Mikulášovi, jenž k ní přikoupil plat v Poděvousích. Mikuláš ale vida svou nestabilnost a blížící se smrt, odevzdal statek svůj ve Vráňově mateři své. R. 1543 prodali synové Jana z Loupora dvorce Vráňov a ve Poděvousy Bohuslavu z Videršperka na Zilém mlýně. A další osudy už známe. Zboží videršperské propadlo pobělohorské konfiskaci ve prospěch Trautsmannsdorfů.

Před soutokem Radbuzy s Úhlavou stojí dnes samota Bílý mlýn. To byla kdysi ves s malou osadou kolem, jejíž katastrofy bělohorské postihla kdysi mnohem rodu Vidršpergarů z Vidršperka, o nichž bylo již v něm hovořeno. Farnost a rozdělení už také jen pohříbivárním patřil Bílý mlýn do Hlohoré.
Odtud odbočíme směrem západním k poslední turecké vsi na Staňkovsku, když v počátku 16. století jsme si toho dosti řekli o Hlohoré, Kamenicích a Čečovicích, k Pucicům.

Pucice

Kdysi se zachovala ves v takovém stavu jako v Pucicích, která sice již značně znehodnocena na hospodářské stavbě, nemá nic starého kromě zdí. Ale i tak působí zvláštním dojmem zachovalosti. Pucice patřívaly k panství Škrobotského hrádku. Počátkem 16. století obdržel Pucice od krále Dobeš ze Storic, pán na Horní Kamenici a okolí. V okolí Pucic směrem ke vsi Doubravě, podobně jako u Všekar, žil lid mohylových hrobů, o nichž jsme také vyprávěli u Chilavče. Tu mezi Pucicemi a Doubravou, v místech, kde se říká na Svatňukách, bývalo velké pohřebiště. Smolnými pecemi bylo tu již zle zacházeno, byly nešetrně rozorávány a jejich obsah se nezachoval.
A ještě jedna zajímavost z Pucicka. V lese Skamohlně se vyráběl dřevěné uhlí pálením dřeva v milířích. Ještě dnes se tu říká části lesa „Smolírea".

Když jsme se zmínili o mohylovém pohřebišti u Věkar, musíme si říci už o Věkarech podrobněji. Tento lid mohylových hrobů se tu usadil proto, že tu byla řada míst nepokrytých lesy a kultura lidu, jak říká Tetmý, byla velmi vyspělá. To soudíme podle nálezů v hrobech.

U Věkar v hrobu měla matrona ženy přes dvacet pasleně, nesčíslné množství knoflíků a šatních ozdob, aby to nejen zářilo, ale také pěkně ozvučilo. Byly tu i jinzelky na vyhlížání chloupků. Také přiložený džbánek nejen tvarem, ale i výzdobou musí ještě dnes měřítko umělecké a mohl by být i dnes tvárnou ozdobou.

Tato kultura zde zaniká na přelomu letopočtu a přichází období střídání národů, aby byl připraven čas pro příchod kmenů slovanských. V našem pohraničí, jak víme to byli Chodové, kteří pak svou kolonizací osídlili naši krajinu, jako „bratří Chodů domažlických".

A ještě než přijdeme do našeho bývalého rodného střediska Staňkova, musíme se zmínit o Krchlebech.

První zmínka uváděná v Rotulových záznamech je z r. 1366 a mluví o Vojslavovi, rytíři z Krchleb. V r. 1379 jsou uváděny Zkrchleby, ve s Rana Bohuchvala, 1381 Bohuchval z Kyrchleb a také Kyrchleb. 1545 v zemských deskách: louka Chobot, která je nad Skrchlcby, nad pustou vsí.

Ve výpisu ze Zemských desk z r. 1677 čteme:
... mlýnské dvory ... ve Škrchlebech a
později k mlýnu v Traubmannsdorfských zá-
sech v „ovčínu v Krchlebích". V roce 1916
je úřední název Škrchleby a po 1. válce
starý a dosavadní název Krchleby.
Výklad původu jména podle Profouse:
Ves Krchleby, lidé s nakloněnou hlavou dolera
(krch = leží) a méně pravděpodobný význam podle
etymologů Černého a Pátí. Lidé něčím se tají-
mě obírající.

Staňkov

Poměrně Staňkov byl od mladšího spádovým
a nákupním centrem pro lidi z Hlohorčic, po-
dívejme si záběrem těchto Paměti o něm něco více.
Když jsme se na počátku vypravěli do Hrádku
Škrchlebském, byla zmínka o Staňkově, odkud
snad pocházel vládnoucí rod Vitků-Bohuchova-
lů na Hrádku. Podle Sedláčka byl Staňkov
již r. 1233 sídlem rytíře - žijícího Vitky, což
potvrzuje i Profousův výpis z knih „Regesta
Bohemiae et Moraviae" (Pomněnkovník Čech a
Moravy). Výpis zní: 1233 Witla de Stankonie,
1243 Vitla de Ztankov, 1252 Vitelinus
de Stankow a v r. 1352 je Staňkov sou-
částí děkanátu Horšovského a majetkem
kláštera Chotěšovského. Onen Vitla jej r.
1272 daroval klášteru chotěšovskému.

Poněvadž naše ves byla různými zájmy spoutána ke „Klášterským lesům, stručně Kláštersku" jako: Pracovali tam naši hornící ve vyfučňských dolech, chodili tam naši lidé na lesní práci, rozili si odtud dříví a klest, chodili tam na jahody a v posledních letech tam měla naše obec i majetek, t. j. část lesa a pískoviště, - povíme si stručně i něco o Cholešově.

Cholešov sám jako ves patřil v r. 1115 klášteru Kladrubskému. Ve Sborníku „Slaňkorsko" je uvedeno, že klášter v Cholešově založil r. 1200 vladyka Hroznata. Prokes o něm mluví až v r. 1213.

O vladykovi Hroznatovi na Cholešově je zmínka v „Diplomatickém kodexu" r. 1197, že ves Cholešov dal své sestře a ves je tím nazývána cholešovice.

A nyní ještě několik vět o historii Slaňkora. V r. 1425 byl Slaňkov dán v zástavu Zdeňkovi z Drštky na Horšovském Týně, r. 1576 již jej držel Popel z Lobkovic a po konfiskacích r. 1621 jej dostal baronský hrabě Trautsmannsdorf, který odstoupil Slaňkov-městys, Ohučov, Lisov a Holýšov opět cholešovskému klášteru, ale Slaňkov-ves si ponechal a tak bylo až do zrušení roboty r. 1848

O původu jména jsou dvě verze.

První: na slaňkovské tvrzi žil také kovář. Na tvrz přijel v noci posel a potřeboval na další cestu okovat koně.

I šel vladyka a vzbudil koráče slovy: „Staň a kov postav koně" a odtud prý Staňkov.
Druhá a pravděpodobnější verze je: Původní majitel dvorce, než tvrz byla postavena, byl Stanislav, krátce Staněk a dvorec po něm se jmenoval Staňkův (Staňkóv – Staňkuov – Staňkův) dvůr, a z toho pak Staňkov.

Nebudeme se dále obírat historií Staňkova, ale podíváme se naň jako na naše správní středisko. Již r. 1384 hlásí se Staňkov farní osadou a do míst padají po zrušení fary v Hlohoré i Hlohovčice. Pochovávalo se mrtvé nadále v Hlohoré až do devadesátých let 18. století, ale do kostela už chodíme do Staňkova, tam dáváme křtíti děti, tam se dáváme oddat, odtud voláme kněze k poslednímu pomazání atd.
Vznikala tu různá zařízení a instituce, které sloužily celému okolí, tedy i Hlohovečkým.
Od r. 1647 byla tu pošta, o škole jsme mluvili na jiném místě. R. 1861 tu byla zřízena železniční stanice, 1871 četnická stanice.
Od r. 1871 tu postupně vznikají různé peněžní ústavy, dále dvě pojišťovny, starší První česká vzájemná pojišťovna (pan Buňat), pojišťovna banky Slavie (Fajíček).
Zemědělcům sloužilo Hospodářské a stavební družstvo (Elektrárna, skladiště a mlýn) vedené p. Holubem. Vznikají tu různé pěvecké spolky, jejichž členy jsou i Hlohovečtí.

Ve Staňkově vznikaly poměrně také větší průmyslové podniky, jež dávaly lidem z okolí zaměstnání. Byly tu 2 cihelny, 3 parní pily a 2 mlýny.

Pro zdraví a jeho ochranu tu byli až 3 lékaři (Dr. Jirovec, Raška, bratři Egerové) a také lékárna.

Zároveň tu byl i jeden zvěrolékař.

Staňkov jako městečko již za starých dob měl tu výhodu, že jeho obyvatelé nemuseli námezní robotovat a tak se mohli věnovat řemeslům a obchodu, ovšem vždy s porolením vrchnosti. Ve Staňkově tedy Hlohovečtí nakupovali a k místním řemeslníkům dávali své děti do učení.

Nejstarším řemeslem ve Staňkově bylo soukenictví, poněvadž ve vsi a v okolí byl rozšířen chov ovcí.

Z bývalého cechu, který zanikl v r. 1850 se do 2. světové války udržel jediný soukeník Václav Kohout. - I tkalcovství tu kvetlo, neboť se hodně pěstoval len.

Živností a obchodů ve Staňkově během 19. a počátkem 20. století přibývalo. V minulém století již tu byli: obuvníci, krejčí, soukeníci, tkalci, mlynář, barvíř, řezník, pekař, kovář, zámečník, truhlář, čalouníř, kolář, kupci a hostince. Ve 20. století přibyli: hodinář, sedlář, cukrář a perník, sklenář, malíř, knihař, fotograf, řezbář, kartáčník, modistka, dámská krejčová, strojní pletárna, natěrač, obchod střižním, galanterním, porcelánovým a skleněným zbožím, obilím, uhlím, stavebninami, dřívím, dobytkem, smíš. zbožím, sobě. úřad, radioobchod, drogista, knihkupectví, hokly a hostince.

Kolyž jsme si takto řekli, jak býval Staňkov vybaven obchody řemeslníky a různými službami, jdeme si závěrem, jak, kde a co Hlohovčáci nakupovali a jak a komu také své výrobky či výpěstky prodávali.

Nejprve ve Staňkově a pak i doma a v blízkém okolí: Věci a potřeby pro domácnost jako koloniál, cukr, sůl atd. ve větším množství na zimu nakupovali Hlohovčáci v židovském krámě, jaké v Kyselačce a v měšťácké pak v Eliášů. V malém toho si kupovali doma v krámku dříve v Holdově a pak v Hartlíkově. U Eliášů bylo možno koupit též řezivo, lopaty a podobné drobnější nářadí, též hnojivo a cement. Dožem železné zboží pro různou potřebu i stavby (traverzy), to se kupovalo v Klementů pod kostelem a když Klement rozšířil svůj obchod o sklad, zavedl i obchod se stavebninami vůbec, zvláště vápnem - měl totiž své vápenky na Horaždovicku a Sušicku - a pak i obchod uhlím, který měl po zavření rýmařovských dolů napřed Trnka. Hlohovčáci si totiž dříve uhlí dováželi přímo z dolů ve Vytrnu, horníci jako odměnu, svými povozy. Po uzavření soukromých cihelen nakupovali cihly a tašky v Krejsy. Oblíbené „falcovky" si objednávali ve Strdě a lepší z Letek u Prahy. Ty pak dovezl vlak do Staňkov. Drobnější textil, prádlo, pletené zboží, galanterii nakupovaly ženy hlavně u Kapráčky, též u Fayů a látky na oděvy a lepší textil v Lužíně vedle lékárny a i v jiných textilních obchodech. Drobné dřevěné zboží jako kbelíky, vokýnky, dóže, vály, dřevěná vědra, řešeta, měchačky, kredlačky i kolovráty, to nabízel porozmík Mozinger, který to dovážel ze Šumavy, ba i z Barov.

Oblíben svými radami a nabízeným zbožím byl i „materiálista" Kolařík, který měl svou drogerii prohlodanou Buchinovi, který vybavoval naše lidi jak nářadím, tak i kapesními hodinami a ty také samozřejmě i opravoval. Okna zasklíval a sklo prodával sklenář Eger, který pro nás kluky byl zajímavý tím, že měl první motocykl s řemenovým převodem a musel ho šlapat do pohybu. A když jsme u toho, první motocykl s nášlapovadlem měl pan Holub, ředitel nákupního družstva. U Krejsů měli také první nákladáky - železáky a první parní automobily - sanitky.

Kola, obšlehávky, šití obuvi prodával Kesl, šátra a pak náš rodák, Pepík Němečku - Bernklau. A rozbitá kola opravoval zámečník - mechanik Vašek, který měl dílnu poblíž Švece Fiedla, který také dělal Hlohovčickým boty. Kožíšky dávali šít šaty u Dorazila za Janovcem hotelem a za Dorazilem na vesnickém náměstíčku vedle žida Maleše měl svou dílnu klempíř Vandík, který dělal Hlohovčickým na střechy okapní roury a plechoral střechy. To dělal později i náš rodák, Vašek Bečvář od Rozinů.

A po sedláky byl důležitým řemeslníkem sedlář Kužel, který měl dílnu u Janovců. Sedlář a čalounník Bernklau, který vyučil i kluky od nás Pepíka Bouse a Vašku Kubalíků, mimo sedlařiny „polstroval" - čalounil nábytek.

Chlapci se také vyučili zámečnickému v dílně u Krejsů, kterou vedl první Krejsův tchán Benešek.

Benefels měl ženu od Kadlečků z Hlohovčic a proto se tam vyučil cukrozamečníkem Vašek Kadleček a nok i Jarda Hrbáček od kováře z hrázi. U zámečníka Šatry se vyučil Věna Hrbáčku, u zámečníka zemědělských strojů Vejvody se vyučil Dejek Šťáchů a tak bychom mohli pokračovat. Holiči a ševcové chodili hlohovečtí ke Znamenáčkům a ženy též chodily na módní klobouky k modistce Holubové. Kola k vozům dělal kolař Hrdlička, bečky, putny, kbelíky dělal bednář Chadim. Kovalíkovi maso se kuchorálo u Felixů, kde byla i hospoda. Když muži šli z kostela, zašli k Židkům či k Havlíčkovi v Pradlce a u Parlíků. Do biografu se chodilo do Sokolovny či pak i do Lidáku. Tančovalo se tam též a dříve také u Kozimů či u Janoušů. Ke Slaňkově jsme měli malíře i kamnáře Slaňkovským rzníkům a kamnářům modelovali hlohovečtí dobytek. Prasata ku ní, turovali Hronovi a Šuftovi, hovězí dobytek Reina-žid (Lederer). Jinak vodili dobytek do Slaňkov na výroční trhy a dříve také obilí na okresní obilní trhy.
Samozřejmě, že bylo ve Slaňkově obchodů, obchůdků a řemeslníků mnoho a každý měl toho svého oblíbeného a k tomu chodil.

A když už jsme u těch obchodníků a řemeslníků, měli jsme je i doma, v rodinných rodinách a v kolovči.

Do vsi přicházeli různí rodomní obchodníci s galanterií a textilem. Galanterii nabízeli sklenkoví - Sosňáci, textil spražím kšeftaři, kteří nabízeli kazoré zboží jako to mnou anglické a vždy nejlepší. Přicházeli štorenští drátenníci a nanavnali rozbité nádobí, či kterou plechové výrobky. Do vsi přicházeli též cizí hokynáři z Čermné a odjinud a nakupovali vejce, máslo, tvaroh, holuby a drůbež. Husa ci kupovali hned na místě, či mnali je až mýdlo Barov. Hokynáři jsme měli i ve vsi jako to byla stará Grangarka z č. 55 a pak rodina Šteflů - Pucleridů z č. 31. Měli jsme své kováře, obuvníka Kusu Kimčoje a pak i truhláře Václava Mezníka. Ve vsi byla stolárna manželů Procházků a pak i u Kotrbů a Kramečků. Pro ženy kdysi šila stará Kachová a po ní její dcera Bedřišťka. Řemeslníci byli i v okolních vsích a v Kolově, kde byla též řada obchodů jako u Šrachmů, Petříků, Vondráků, textil u Šindelářů, byli tam krejčí Pášek a Málek, truhláři Gabrielové, Reitmajer, mlynář Kavan a hlavně kameníci a pak hrnčíři, z nichž dosud vzpomínkovou keramiku dělají u Volfů. Z Kolova dováželi na hyčkách maso Pluhař, Riha a Součk. Přijížděli s nákupem krutými povozy pekaři Petrášek a Kaň z Kolova, Pilmajer z Čermné, Bouc z Podětmus. V Čermné byli krejčí Fišerové (Kratařů), Blažkové, dva Fišerové a Fictmanové, kteří byli i známými muzikanty a měli své dobré kapely.

je jisté, že bychom se vzpomínkách přeši i na jiné.
a ti všichni, ať byli odkudkoliv, se starali o drobné
i velké potřeby našich lidí i o jejich poslední věci
jako Fišer, truhlář ve Šaníkově, či Gabriel, Kolovrat
a ve své době pomáhali vytvářet způsob života
našich předků.

A tím končím své vyprávění, jež, jak už jsem
řekl na počátku, se mohlo ožívit dávný obraz
života našich předcházejících pokolení.